

HIŠA OTROK

glasilo angelinega vrtca

januar
2015

št. 27

KAZALO

03	UVODNIK
04	MONTESORI DOMA
07	IZ ZAKLADNICE MONTESORI
16	DOBRI PASTIR MED NAMI
19	POGOVOR Z ...
24	GODOVNI ZAVETNIKI
27	ODMEVI
57	TIHA OPAZOVANJA
58	DNEVNIK DOGODKOV
71	HOP HOP
74	VPRAŠANJA STARŠEV
77	DELO NAŠIH ROK
79	IZ OTROŠKIH UST
81	ČESTITKE
82	ZAHVALE
83	ALI STE VEDELI

Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca
Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje,
versko dejavnost in kulturo, Josipine Turnograjske 8, 1000 Ljubljana

Odgovorna urednica: s. Nina Ipavec

Urednica: Metka Švegl

Uredniški odbor: Maja Anko, Polona Avanzo, Tinka Beltram Prekovič, Marta Blažič, Sara Emeršič,
Urška Hrast, Nina Kavčič Lulik, Urša Molan, Metka Švegl, Pavlina Zrimšek.

Oblikovanje: Urša Molan

Slika na naslovnici: Klara Ellena Molan

Foto: iz arhivov Angelinega vrtca in družinskih arhivov

Lektoriranje: Nina Kavčič Lulik, Sara Emeršič, Pavlina Zrimšek

Prelom: Urša Molan

Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Ljubljana, januar 2015

elektronski naslov za pošiljanje člankov:
angelin.vrtec@guest.arnes.si

UVODNIK

Spoštovani bralci, pozdravlja vas nova številka Hiše otrok. Sprehodite se z nami skozi nadstropja in sobe, ki želijo odsevati delček utripa našega skupnega vrtca.

Kako preprosta, kako življenjska je lahko znanost! In kako iz pleteža vsakdanjih izkušenj potegnemo vrvice, ki otroka postopno vpeljejo v razumevanje sveta. Tako kot štiri- in petletniki pikajo zemljevide, spoznavajo planete in delijo živali na vretenčarje in nevrtenčarje, tako tudi mi starši spoznavamo vedno nove razsežnosti uma naših otrok. Presenečajo nas. In ob veličini njihovega preprostega, a pristnega razumevanja skrivnosti se zdi ta velika beseda znanost ustvarjena prav zanje.

Še več, otroški um daleč presega dojemanje naše stvarnosti, ki jo lahko opiše znanost. O tem pričajo tudi utrinki iz atrija, kjer se preko kateheze naši otroci srečujejo s presežnim. Jezus kot Luč, ki razsvetli temo; kako pomenljiva in lepa Prerokba in kako primerna za čas, v katerem živimo. Potrebni smo Njegove luči.

Luč kot spoznanje, odkritje, pa je bila za vzgojiteljico Rdeče sobe pedagogika Montessori – »Spoznala sem nov svet,« pravi Tina Opeka. V zanimivem, razgibanem pogovoru nam razkrije, kako se je tudi po zaslugi intuitivne modrosti s. Zorice znašla v tej vlogi, ki ji je (tako starši otrok) pisana na kožo. »Ni svobode brez omejitev,« pojasni potek dela pri najmlajših.

Prav kreativno omejitev pa otroci predstavljajo drug drugemu, ko klešejo luskinе individualizma in rastejo v skupnost. Tu so konflikti neizogibni. Nekaj idej, kako se nanje odzvati, nam ponudi vzgojiteljica Janja, ki sklene svoje misli z besedami: »Vzgajajmo za mir in dobro komunikacijo.« In, če naj bomo starši zgled svojim otrokom, lahko rečemo, da te vrednote živijo v Angelinem vrtcu. Pričujoča številka je polna odzivov staršev, babic, šolarjev, iz katerih vejejo hvaležnost, zaupanje in veselje. Dnevi, ki jih preživimo skupaj, so »svetli, bleščeči, kakor iz čistega srebra uliti.«

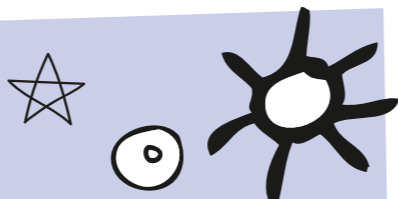
Z akcijo Iz rok v roke pa so v našem vrtcu zaživele še drugačne vrednote. Karitativnost, radodarnost, odgovornost do okolja. Še korak naprej proti občutenju solidarnosti in empatije so stopili jaslični otroci pod vodstvom vzgojiteljic Tine in Urške. S plemenito gesto nam kažejo, da moč dobrote ne pozna meja in na svoji poti ogreje srca vseh, ki se jih dotakne. Tudi naša.

Maja Anko

Hana ☆ 5 let

MONTESORI DOMA

Ko sem bil naprošen, da napišem članek s tem naslovom, sva se z ženo vprašala: »Ali pri nas doma sploh smo tipična montessori družina?« Najstarejši Anže obiskuje OŠ Montessori, mlajša dva Angelin vrtca. Tudi dejstvo, da sva z ženo prebrala prvi poslovenjeni knjigi o tej pedagogiki, še ne pomeni, da vzgajamo in živimo strogo samo po principu montessori. Pa začnimo z videzom: pri obnovi hiše smo rezervirali poseben prostor, kjer so police in omare z materiali. Tudi knjige imamo zložene glede na doseg rok najmlajšega (njemu primerne so dosegljive, zgoraj so za starejše).

Zunanjega okolja niti ni tako težko pripraviti, veliko težje je vzgajati na pravi način. Sam vidim največji izziv pri opazovanju – te večšine pred nekaj leti nisem niti poznal niti cenil. Z majhnimi koraki počasi napredujem, da prisluhnem otroku, če na primer pride nemiren domov iz vrtca ali šole.

Zanimivo je, da otroci želijo sodelovati pri dnevnih in tedenskih domačih opravilih, še posebej, kadar delamo z vodo. Največje zanimanje je trenutno za sesanje z vodnim sesalcem (tu že od ponedeljka dalje komaj čakamo sobote), zelo priljubljeno je čiščenje stekel, nato pomivanje umivalnikov. Slednje izvajamo na tedenski ravni. V zadnjem času intenzivneje šivamo, zlasti naš najmlajši.

Skušamo se držati pravila, da delo dokončamo in se šele nato lotevamo novega. Tu včasih naletimo na problem interpretacije, saj kdo od otrok kategorično pričakuje in vztrajno trdi, da se bo »poigral do konca«, šele nato pa bo opravil naslednje delo. ☀

Veliko nam pomenijo večerne rutine: pravočasna večerja, umivanje, pravljičica, molitev, nato pa

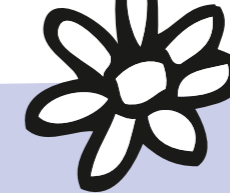
(če je čas) še pogovor v temi. Starša čutiva neustavljivo navdušenje otrok ob pripovedovanju zgodb iz najine mladosti. Če nič od omenjenega ne uspava, potem zagotovo umiri kako duhovno branje (npr. svetnik za vsak dan).

»Navada« montessori otrok je udejanjanje besede »sam«: pa naj gre za oblačenje, stiskanje zobne kreme na ščetko, trosenje kakava v skodelico z mlekom, pripenjanje z varnostnim pasom, ... Tu je potrebna potrpežljivost staršev, saj vsi poskusi v prvo ne uspejo, sledi seveda trmast jok in glasno izražena jeza – ključno pri tem je, da starša daja vnaprej vedeti, kdaj je čas za počasno »sam« dejanje in kdaj je pač treba pohiteti. Pri npr. košnji trave z motorno kosilnico pa je seveda potrebna stalna asistenca starša.

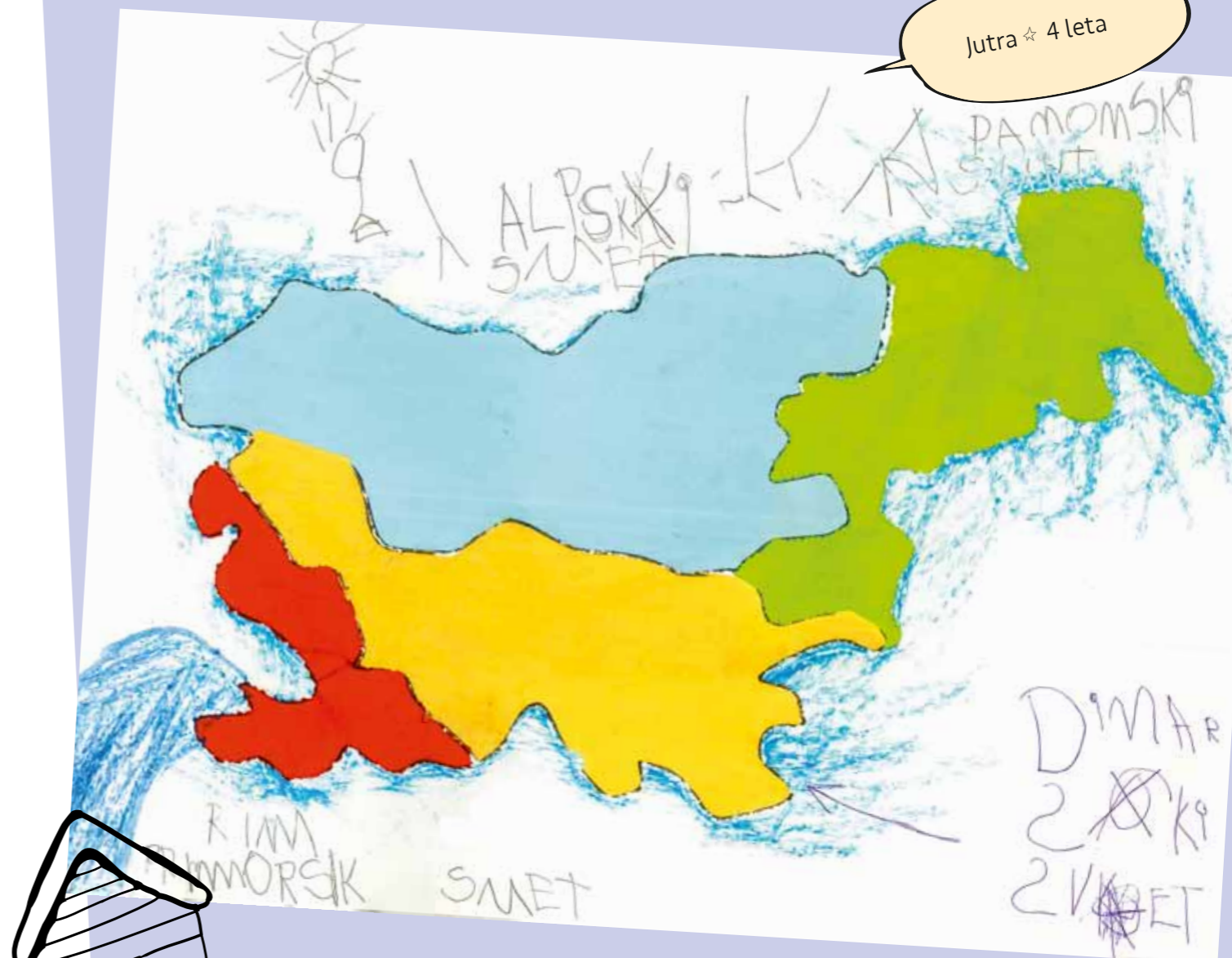
Današnji otroci veliko rišejo – vsaj fantje veliko več kot smo risali mi. Pri nas doma smo previdnejši pri uporabi vodnih barv, vendar otroci pogosto obiščejo sosedove sorodnike, ki so prav tako usmerjeni k montessori pedagogiki in so zelo odprti za »packanje« z vodenkami, plastelinom itd.

Televizije nimamo, kar nam prihrani veliko težav. Za lastno razvedrilo si starša lahko v dvoje pogledava kak film. Računalnik je dostopen v zelo omejenem obsegu, še posebej pazljiva morava biti, ker se otroci eksplozivno hitro navdušijo nad vsebinami na portalu Youtube. V popoldanskem času zato v naši hiši praktično nimamo dostopa do elektronskih naprav. Otroke poskušava preusmeriti k družabnim igram (npr. Človek ne jezi se).

Zelo spodbujamo tudi glasbeno izražanje otrok. Vsi trije so dejavni v župnijskem otroškem zborčku, starejša dva se že učita glasbeni inštrument v glasbeni šoli.

Jutra ✨ 4 leta

Vzgoje se lotevamo po principu »zdrave kmečke pameti«, vključno s spodbujanjem družabnosti in vzajemnega spoštovanja. Človek nikdar ne ve vsega, zato starša redno spremljava literaturo s področja vzgojnih specifik, ki se dotikajo najinih otrok. Na podlagi dosedanjih izkušenj je montessori pedagogika najbolj plodno možno okolje za optimalni razvoj (vsaj naših) otrok.

Rok Kranjc

IZ ZAKLADNICE MONTESSORI

znanost v skupini montessori 3-6

Znanost ... Kako velika beseda za male ljudi. Pravzaprav je namenjena bolj odraslemu, otroci je praviloma ne uporabljajo. Res pa so lahko z njenimi vsebinami premišljeno seznanjeni v obdobju, ko o znanosti niti ne razmišljajo.

Kotiček, namenjen materialom, ki otroka uvajajo v svet znanosti, je poseben. V njem vlada delovni nered, prava mešanica zemljepisa, fizike, zgodovine in biologije (če smo še posebej natančni: zoologije in botanike). No, nered ne bo najbolj ustrezna beseda, saj je na policah vse lepo lično urejeno in pripravljeno za male roke. Morda bolj zmede odraslega, ki so mu leta spoznavanja z vsebino omenjenih predmetov (v šoli kajpak obravnavanih ločeno in ne najbolj povezano) vendarle pustila svoj pečat.

Le kaj imajo skupnega zastave s koledarjem in kaj dela knjižica z ribo poleg fizikalnega poskusa?

Otroci v montessori sobi lahko življenje in okolje, ki jih obdaja, (vodeno) spoznavajo tako, kot je - celovito in brez umetno ustvarjenih meja. Veje znanosti konec koncev visijo z istega drevesa življenja. Zemljepis sloni na zgodovini in obratno, biologija in fizika sta lahko zelo prepleteni. Otrok mimogrede bogati še svoj jezik in se uči novih izrazov, matematika pa je tako ali tako ves čas tiho prisotna. O urjenju ročnih spretnosti, razvoju mišljenja in pomnjenja kar tako spotoma pa ne gre izgubljati besed.

Marko ☆ 5,5 let

Znanost v montessori okolju otroke zelo zgodaj seznanja z nastankom sveta do osnovnih principov iz zoologije, botanike, kemije, fizike in hja ... celo astronomije! Montessori materiali in predstavitve spodbujajo občutek za čudenje in željo po vedeti (in iskati) več.

Ko nam mali štiri- ali petletniki nosijo domov zemljevide celin ali posameznih držav, se morda samo nasmehnemo ('kaj je vendar treba malemu pri teh letih' ali morda 'saj itak ne razume' in spravimo izdelek v najtemnejši kot (še posebej, če – po merilih odraslega – ni povsem lično izdelan).

Seveda ima odrasli veliko možnosti, kako otroku predstaviti vesoljno znanost in ni nujno pravilna le ena pot. Je pa ob tem zelo pomembno, da ima v otroka in njegove sposobnosti sprejemanja in razumevanja neizmerno zaupanje: »To mu moram pokazati, čeprav niti jaz te skrivnosti še vedno ne razumem povsem!«

Ali nekoliko drugače: otroku se najprej predstavi vse – vse se začne z vesoljem! To bo v njem sprožilo vprašanje: kje in kdo sem pa jaz? Na to vprašanje vzgojiteljice v Angelinem vrtcu skozi zgodnico potrpežljivo odgovarjajo ob vsakem praznovanju rojstnega dne: nekje sredi širokega vesolja je planet Zemlja. Na tem planetu je celina Evropa, v njej leži država Slovenija in nekje tam mesto Ljubljana. V ljubljanski porodnišnici se je pred štirimi leti rodila ... Zgodba, ki se je otroci ne naveličajo, čeprav jo vedno znova poslušajo. V svojih temeljih ostaja ista, spreminjajo pa se vprašanja, ki si jih nato zastavljajo. Z odraščanjem namreč postajajo drugačna in iščejo temeljitejše odgovore.

Veliko zgodbo o rojstvu vedno dopolni tudi hoja z globusom okoli sonca, obkroženega z dvanajstimi meseci in štirimi letnimi časi. Vsako leto življenja je en krog. Nekateri otroci kar zdrivijo okoli, drugi slovesno in počasi vztrajajo vseh pet ali morda celo šest krogov.

Ko si otroci ogledajo še fotografije slavljenca, se jim pred očmi zavrti njegova kratka, vendar zanj pomembna pot, ki jo je prehodil do tu: od novorojenčka v porodnišnici do nasmejanega malčka v atijevem ali mamičinem naročju – morda pa že kar samostojno na kolesu ali ob sestrinem vozičku.

Zgodovina, zemljepis, nekaj astronomije, ob prižiganju svečk še matematika, delček jezika, nekoliko biologije (v zgodbi ata in mama nujno nastopata takoj na začetku) in učinkovita učna ura je zagotovo pustila sled, ki še kar nekaj časa vznemirja mlade možgane.

Učni materiali proces le začnejo, otrok pa se v nadaljevanju uči skozi opazovanje, primerjanje, stopnjevanje, urejanje, imenovanje, preizkušanje, risanje, ustvarjanje, pisanje, kiparjenje in seveda skozi povezovanje z vsem okoljem, ki ga obdaja. Proces, skozi katerega otrok stopa s pomočjo materialov, ima večjo moč in veljavo, kot si sploh želimo predstavljati. Končni izdelek je samo cilj, ki vabi k delu.

Na sicer skrbno načrtani poti se občasno lahko pojavijo določene ovire, ki jih je dobro pravočasno prepoznati:

- ☆ odrasli, ki ne razume in se ne zaveda pomembne naloge tega procesa, ki poteka med njim in otrokom;
- ☆ neorganizirano in prenasičeno okolje (do tega kaj lahko pride, če ne znamo dobro oceniti in izbrati materialov, ki so v nekem trenutku potrebni, ali jih ne menjamo dovolj pogosto);
- ☆ preveč govorjenja in razlage odraslega;
- ☆ premalo zastavljenih vprašanj;
- ☆ nezaupanje do otroka (v bistvu menimo, da je vse skupaj zanj preveč, tako ali tako ne bo razumel).

Sledi še nekaj zlatih priporočil

- ★ Otroku ponudi najprej vse in spraševati se bo začel po posameznih delčkih.
- ★ Pokaži mu najprej tisto, kar lahko vidi in otipa, in želel si bo spoznati tudi stvari, ki se jih ne da.
- ★ Začni z najbolj splošnim, kot je le mogoče, in začele ga bodo zanimati podrobnosti.
- ★ Uporabi vse njegove čute in razumel bo.
- ★ Otrokova domišljija naj sloni na realnih doživljajih.
- ★ Otroku ne povej vsega in ne dajaj mu podatkov – pusti, da sam odkriva.

Pa še nasvet za občasno utrujene starše! Otrokovo vprašanje lahko vedno zvito obrnemo: »Kaj pa ti misliš?« Naj fraza nikoli ne bo izgovorjena takole mimogrede temveč z resničnim zanimanjem – kaj le nam ima otrok za povedati?

Je pa res, dlje kot tonejo v sistemu javnega šolstva, bolj in večkrat je priporočljivo uporabiti to vprašanje in vztrajati pri odgovoru!

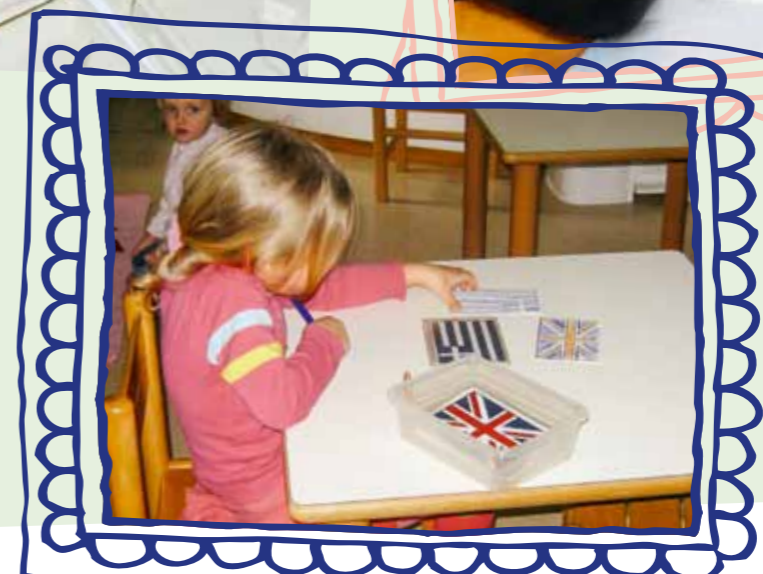
Zdi se mi smiselno, da predstavim smernice pri posameznih področjih in nakažem dejavnosti, ki pri otroku aktivirajo gumb za čudenje in vedoželjnost. Morda kdo dobi kakšno idejo za domačo rabo!

geografija

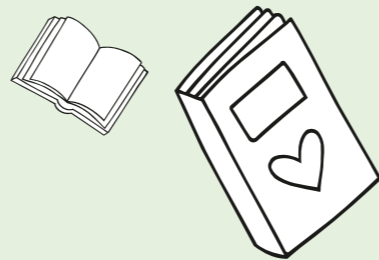

1. Osnovno je, da se otrok zaveda svojega telesa in njegovega gibanja, ker mu to omogoča stik s prostorom (groba in fina motorika, spreminjanje smeri, kje se v prostoru nahaja), torej se mora veliko in raznoliko gibati.
2. V nadaljevanju se uči locirati predmete v prostoru ob uporabi ustreznega besedišča, pri čemer so zelo uporabne pesmice, ki vključujejo telesne gibe (pod, nad, ob, ven, noter, pred, za, ob strani, ob meni, naokoli, na, v ...)
3. Ko te zadeve obvlada, lahko izdelava preprost načrt sobe (opis sledi na koncu članka).
4. Spozna in razločuje zrak, kopno in vodo.
5. Spozna sončni sistem, planete in sonce, Zemljo in vse, kar je v zvezi z meseci v letu, dnevom in nočjo.
6. Dejavnosti ga vodijo tudi k spoznavanju strani neba.
7. Na Zemlji sta kopno in voda.
8. Na Zemlji imamo več kontinentov in oceanov.
9. Kontinente sestavljajo različne države in njihovi prebivalci z različnimi jeziki in navadami.

Geografija 'se dogaja' skozi igro in praznovanja na črti, delo s sestavljanjkami, izdelavo lastnih zemljevidov (pikanje, striženje, lepljenje, šivanje), delo z zastavami (barvanje, risanje ...), razvrščanje tridelnih kart na sto in en način itd.

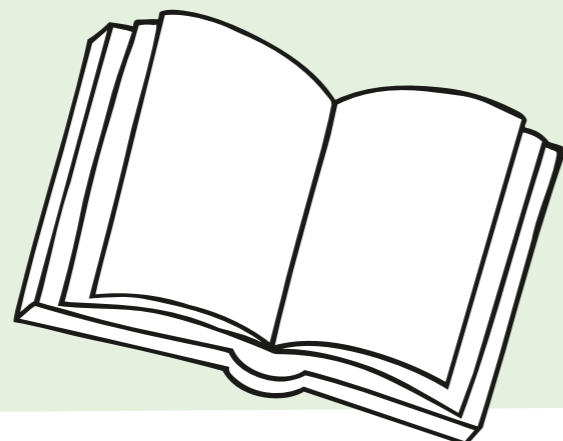
zgodovina

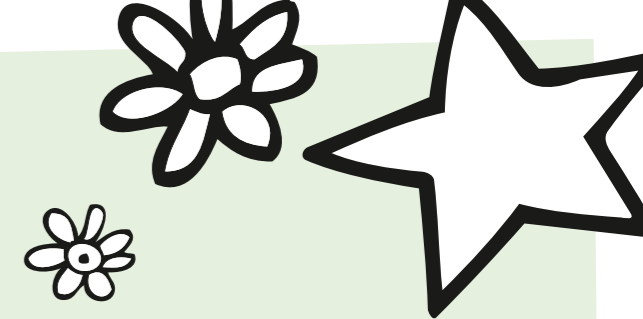
Vse se začne pri občutku za tek časa.

1. Otrok skozi dejavnosti začuti pomen časovnih komponent: prej-potem, včeraj-danes-jutri, dan-noč, trajanje-minevanje.
2. Vodijo ga koledarji, najprej dnevni (kaj dela v posameznih delih dneva), dnevi v tednu, sledijo meseci v letu.
3. Nadaljuje z letnimi časi.
4. Spozna uro.
5. Izdela svoj osebni časovni trak.
6. Dela s časovnim trakom prazgodovine.

Otroci delajo z uro in številkami, izdelujejo koledarje, časovne trakove, opazujejo peščeno uro, razvrščajo tridelne karte ipd.

biologija

1. Razlika med živo in neživo naravo.
2. Otrok razločuje med rastlinami in živalmi.
3. Pri botaničnem delu spozna glavne dele rastlin in njihov življenjski krog.
4. Pri zoološkem delu spozna glavne dele nekaterih živali, življenjski krog in jih deli na vretenčarje ter nevretenčarje.

Dejavnosti na področju biologije kar kličejo k iznajdljivosti, čeprav materiali tehtno vodijo skozi celoten proces. Žive in nežive stvari so seveda vzete iz okolja, sestavljanke (živali, rastlin itd.) so zelo priljubljene (k delu s sestavljanjkami je vključeno tudi risanje, prepoznavanje, barvanje ...), knjižice in tridelne karte bogatijo besedni zaklad, delo z živalskim krogom pa odpira kopico vprašanj!

fizika (tudi kemija)

Okno v fizikalne in kemijske znanosti pravzaprav otroku najbolj odpirajo preprosti poskusi, ki so pripravljene na polici. Seveda niso pripravljene vsi hkrati (medtem ko so eni v delu, drugi čakajo v omari na menjavo), vedno pa jih je vsaj nekaj za pokušino na polici. Otroci spoznavajo tri fizikalna stanja (trdno, tekoče, plinasto), ugotavljajo, da se določene tekočine med sabo ne zmešajo (kis in olje) druge pa povzročijo mini eksplozijo (soda in kis) in na varen način preizkušajo delovanje različnih 'nevidnih' energij, ki pa so še kako prisotne: svetloba, vročina, magnetizem, elektrika, zvok in preprosti 'stroji'.

izdelava prvega preprostega načrta sobe

Tak načrt lahko izdelamo tudi doma in sicer tako, da najprej naredimo preprost model izbranega prostora.

Potrebujemo: večji kos kartona, plastelin (oz. primerna modelirna masa), flomastre ali voščenske.

1. Z otroki se sprehodimo po sobi in si dobro ogledamo, kje je kaj.
2. Na karton narišemo prostor, na katerem označimo in zarišemo določene značilne kotičke in dele sobe (tukaj je vhod, tu je okno, morda miza).
3. Otroci vzamejo plastelin in si razdelijo naloge, eden naredi mizo, drugi police, omaro, rožo v kotu ...
4. Vsak postavi svoj izdelek na pripadajoč del sheme in tako nastane 3D-model prostora.
5. Če otrok postavi stvar v prostor narobe, ne popravljamo kar takoj, saj običajno to storijo drugi otroci (ali pa otrok sam čez nekaj dni).
6. Model prostora naj nekaj dni na vidnem mestu miruje, otroci hodijo mimo, opazujejo in dopolnjujejo.
7. Po nekaj dneh si seveda želimo zadevo pospraviti. Otroke lahko vprašamo za nasvet, saj se mini mize ne da kar tako zviti v tulec.
8. Z nekoliko sreče se bodo otroci kar sami domislili, da modelčke preprosto odstranimo, še prej pa bo dovolj, da označimo mesta, kjer so stali.
9. Vsak košček plastelina obrišemo z barvico in ga odstranimo.
10. Prvi načrt je narejen (in najverjetneje smo naredili velik korak v otroškem razumevanju ptičje perspektive).

Če dejavnost poteka v skupini otrok različnih starosti (kot je na primer družina), najstarejšega nanjo dobro pripravite, da ga izdelki mlajših ne bodo preveč jezili. ☀️ Šoloobvezniki sicer take stvari najraje do potankosti izdelajo kar sami!

Helena Kosem Kotar

DOBRI PASTIR MED NAMI

prerokbe kot vitalno jedro

Atrij s svojim pripravljenim okoljem in skrbno načrtovanim programom otroku omogoča osnovne verske izkušnje ter njihovo ohranjanje in rast. V knjigi *Otrokove verske zmožnosti* lahko preberemo: »Osredotočiti se moramo na nekaj bistvenih tem, ne le da ustrezemo otrokovim potrebam, ampak da jim damo nekaj, kar bo lahko z njimi raslo; namreč vitalno jedro, ki se bo lahko odpiralo čedalje širšim obzorjem in tako postalo temelj za bodoče religiozno življenje starejšega otroka in odraslega.«¹ Vitalno jedro je bistveno, kar ima v sebi življenjsko moč, torej tisto, kar bo z otrokom lahko raslo.

Kaj torej ponuditi otrokom kot bistveno iz Svetega pisma/Božje besede, da mu bo koristilo kot vitalno jedro za spoznanje o Božjem načrtu, Božji ljubezni do njegovega stvarstva? V sam višek Božje zgodovine oz. načrta namreč spada rojstvo Jezusa kot učlovečenega Boga.

Bistveno, kar damo otroku, staremu 3 do 6 let, za spoznavanje Božjega načrta so (nekateri) prerokbe iz stare zaveze. Kaj pa pravzaprav sploh so prerokbe in kdo so tisti, ki so jih oznanjali? Prerokbe so besedila, ki: a) svarijo – torej so opozorilo ljudstvu, naj se vrne k zavezi z Bogom; b) tolažijo – npr. tolažijo izvoljeno ljudstvo med babilonsko sužnostjo.

Preroki so bili ljudje, ki so drugim posredovali Božji načrt ter oznanjali Božjo ljubezen, ki se bo uresničila v tem načrtu. To niso bili neki vedeževalci, ampak so bili sporočitelji, nosilci in prenašalci Božjih sporočil.

Jezik prerokb je poetičen, s pomočjo simbolov pa so otroci sposobni sprejemati presežnost in videti onkraj. Ker so prerokbe kratke, lahko zapomljive, dajo snov za medsebojno povezovanje podob (npr. podobi Kristusa – Luči in Kristusa – Dobrega pastirja se medsebojno dopolnjujeta in sta neizbrisno vtisnjeni v otrokovega duha). Podobe, ki se povezujejo, se dopolnjujejo tudi s konkretnimi dogodki. Otroci

bodo osvojili podobe in izraze teh prerokb, jih uporabili pri molitvi ter se ob njih čudili. Prerokbe otroke, ki so stari 3 do 6 let, dobesedno očarajo, v njih prebudijo neko željo in se dotaknejo njihovih src. Otroku dajo kratek uvid v Božji načrt. V adventnem času (v 3-letnem ciklu Kateheze Dobrega Pastirja²) otrokom predstavimo nekaj kratkih preroških odlomkov³:

- ★ Prerokba o Luči (Iz 9,1),
- ★ Prerokba o Otrokovih imenih (Iz 9,5),
- ★ Prerokba o Otrokovi materi (Iz 7,14),
- ★ Prerokba o Betlehemu (Mih 5,1).

Ustavila se bom pri predstavitvi Prerokbe o Luči: Otrokom v uvodu v nekaj stavkih povemo, kdo so bili preroki in nekaj o pričakovanju Jezusovega rojstva (v času prerokov in sedaj). Ker je prerok govoril o temi, otroke vprašamo, kaj je tema, kako se počutijo v temi in vprašanja povezana s tem. Nato jih vprašamo, kaj se zgodi, ko pride luč. Sledi slovesno branje Božje besede iz Svetega pisma: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč,« (Iz 9,1). Nadaljujemo z meditacijo ob vprašanjih (npr.: Kaj smo slišali?; Kako mislite, da so se počutili ljudje, ki so hodili v temi?; O kakšni luči govori prerok? ipd.) Ta vprašanja nam, otrokom in odraslim, pomagajo, da se skupaj sprašujemo o prebranem in o tem, kaj bi to lahko pomenilo. Tukaj ni jasnih ali napačnih odgovorov, saj se skupaj sprašujemo: Kdo si ti, Gospod? Po meditaciji sledi pesem (pri nas je to po navadi Hodi, hodi v luči), tej pa individualno delo z materiali v atriju.

Krščansko sporočilo prerokbe o luči in njen neposredni namen je: Jezus je dolgo pričakovana Luč sveta, ki prinaša življenje in veselje. Otrok spozna prerokbo, izve, kdo so preroki ter poveže podobo luči z Jezusom.

Z vami bi rada podelila še izkušnji ob predstavitvi prerokbe o Luči. Vemo, da je

kateheza namenjena otrokom starim od treh let dalje, vendar sem to predstavitev naredila v začetku lanskega adventnega časa tudi jasličnim otrokom iz rdeče sobe. Nekaj razlogov za to odločitev: ★ opazovanja takratnih otrok iz Rdeče sobe, kjer se je velikokrat videlo, da je Božja navzočnost oz. nek religiozni čut vtkan v samo srčiko teh malih bitij (npr. mirnost in umirjenost eno- do dvoletnikov v kapeli – ta spomin me vedno spomni na molitev sv. Avguština »Nemirno je moje srce, dokler se ne umiri v tebi, Gospod,«, spontane zahvale Jezusu, obnašanje otrok v molitvenem kotičku, čas skupne molitve, ...); ★ obdobje srkajočega uma, ko vse dobro, kar takrat srkajo, postaja čudovita naložba za njihovo prihodnost; ★ ena izmed zgodnjih izkušenj pridobivanja verske izkušnje, ki bo otrokom pomagala, da bodo lahko postali aktivni člani večje skupnosti; ★ del prerokbe je zelo otipljiv na njim viden način, četudi je še ne razumejo, a vendar jim je precej jasno nasprotje tema : luč.

Ko smo sedeli v telovadnici, smo se najprej malo pogovarjali o adventu in o temi ter luči. Da bi si stvari lažje predstavljali, sem ugasnila luči in telovadnica je bila čisto temna (konkretno zaznavanje teme). Prebrala sem prerokbo in nato prižgala svečko. Kakšno nasprotje teme je bila tista mala sveča. Sledilo je malo meditacije ob tem, brez mojih konkretnih odgovorov. Nato sem tiho zapela pesem Hodi v luči. Kakšno čudenje, umirjenost ter izrazi na obrazih otrok ... Čudovita izkušnja.

Pri starejši skupini pa je bilo takole: Med samo predstavitvijo so bili otroci zelo mirni. Ko sem (nas) jih med meditacijo vprašala »Le kdo bi lahko bil ta luč, o kateri nam govori prerok?«, je neka deklica, še preden sem imela čas vdihniti, odločno, a z zamišljenim izrazom na obrazu dodala: »Jezus je luč sveta!« Zelo radi so z menoj zapeli pesem Hodi v luči. Med delom je nato veliko otrok risalo gorečo svečo, ki oddaja svojo svetlobo in iz nekaj kotičkov se je slišalo tiho petje zgoraj omenjene pesmi.

Naj nam Luč razsvetljuje naša življenja, mi pa se ne nehajmo spraševati: »Kdo si ti, Gospod?«

Urška Slakan

¹: Sofia Cavalletti, *Otrokove verske zmožnosti*, Ljubljana 2008, str.45–46.
²: Isto, str. 96.
³: Povzeto po zapiskih predavanj izobraževanja KDP, Ljubljana, 2013–2014.

Paola ☆ 6 let

POGOVOR Z

vzgojiteljico Tino Opeka

★ Noben pouk ne velja toliko kot osebni zgled ★

V Rdeči sobi, ki jo vodi vzgojiteljica Tina Opeka, se veliko poje in pleše. Kako tudi ne, saj je vsestranska Tina že prej poučevala plesne urice, bila je dejavna skavtinja in je nasploh ustvarjalni tip človeka. Z Angelinim vrtcem je povezana pet let, a preden je postala vzgojiteljica, je delala kot pomočnica in gospodinja. Sodelavke o njej delijo same lepe misli: da je natančna, vestna, dosledna pri delu, polna zanimivih, ustvarjalnih idej, iskrena, čuteča, ima dar lepega nastopanja, rada priskoči na pomoč ... Starši lahko le prikimamo.

Spoštljiv odnos – »...saj tako dela prava ljubezen.« (sv. Angela, Uvod v Nasvete 11) je letošnje geslo Angelinega vrtca. Pri vašem delu najbrž ni vedno lahko udejanjati te misli oziroma je prenašati na otroke?

Ni vedno lahko. Ne samo pri delu v vrtcu, ampak tudi zunaj njega. Predvsem se vsak dan trudim, da pustim svoje skrbi in probleme zunaj vrtčevskega okolja. Ko v sobo stopiš neobremenjen, vidiš drugega takšnega, kot je. Vidiš njegove vrline in napake. Hkrati pa se zavedaš, da si tudi sam takšen, z vrlinami in napakami. Le na ta način lahko vzpostaviš pristen, spoštljiv odnos. V skupini se trudim, da vanjo vstopim z veseljem in da sem pozorna na vsakega izmed njih.

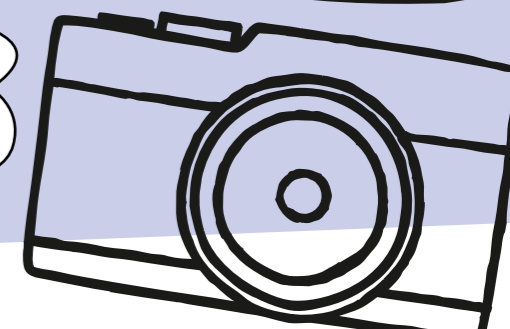
Študirali ste socialno delo, kar nakazuje, da ste želeli delati v tesni interakciji z ljudmi, pa vendar – službo ste našli v montessori vrtcu. Kaj vas je pritegnilo v vzgojiteljske vode?

Ko se je bilo treba v srednji šoli odločiti o nadaljnji poti izobraževanja, sem videla študij socialnega dela kot edino pravo izbiro zame. Takrat bi bila zelo razočarana, če ne bi bila sprejeta. Uspelo mi je zbrati dovolj točk. To delo sem videla kot delo, ki je polno izzivov, presenečenj ... in predvsem z minimalnim sedenjem v pisarni.☺ Pozneje sem spoznala, da je moja predstava odvisna od področja, ki ga zastopaš.

Risanje ali ličenje (make-up)?
Ličenje, ker je to zame slikanje, le podlaga je malo drugačna.

Vodja ali timski tip človeka?
Vodja, ker že od malih nog organiziram vse okoli sebe.

Potovanja ali fotografija?
Fotografija, ker lahko vsakič znova uživaš v trenutkih, ujetih vanjo.

Kako sem prišla med vzgojiteljice? Povem po pravici? V vzgojiteljsko delo sem vstopila zgolj zaradi razmer na trgu dela, ko sem iskala zaposlitev. V moji smeri izobrazbe ni bilo prostega delovnega mesta. Prošnje sem poslala v različne vrtnice, prejela pa sem klic s. Zorice. Na najinem prvem pogovoru sem ji povedala, da montessori pedagogike ne poznam. Podarila mi je knjigo Marie Montessori. Kmalu zatem pa me je sprejela v službo, za kar sem ji neizmerno hvaležna. Spoznala sem nov svet.

Sami pa kot otrok niste marali vrtca?

Če dobro pomislim ... mogoče ni šlo zato, da nisem marala vrtca. Verjetno sem bolj preizkušala svoje starše. ☀️

Včasih smo otroci šli v vrtec že s sedmimi meseci. Po pripovedovanju moje mami sem to doživljala zelo stresno. Z jokom zjutraj in z jokom popoldan. Kar nekaj časa sem potrebovala, da sem se sprostila in začela z igro. Kljub temu pa naj bi doma pripovedovala o prijateljicah iz vrtca. Mami meni, da mi ni ustrezala dnevna rutina vrtca.

Sama se spomnim obdobja male šole. V tem času je bila mami doma na porodniškem dopustu. Ker smo imeli le en avtomobil, sem morala hoditi v malo šolo skupaj z očetom, ko je šel v službo. Mami ni imela možnosti, da bi me vozila v tako imenovane cicibanove urice, ki so potekale le nekajkrat na teden in še to le nekaj ur. Zavedala sem se, da je mami doma, zato nikakor nisem mogla sprejeti dejstva, da moram v vrtec. V tistem času je bil obisk male šole obvezen pred vstopom v šolo. Vsako jutro je imel oči z mano veliko težav. Težave pa sem povzročala tudi vzgojiteljicam, ki so me zjutraj sprejemale. Vzgojiteljica me je morala fizično potegniti v sobo, saj sem se zelo upirala. Ne spomnim se, kako so me pomirili. Vem le to, da sem se igrala s prijateljicami in se imela lepo.

Kaj je torej tisto, kar pretehta, da se z domače Notranjske vozite v Ljubljano? Želja, da pomagate tem srkajočim umom na poti k samostojnosti, spoštljivosti, sočutnosti?

Ko sem preko izobraževanja in knjig spoznala pedagogiko montessori, sem v njej videla povezavo s skavtskim delom. Kar nekaj let sem bila aktivna skavtska voditeljica. Lahko se pohvalim z bronastim in srebrnim znakom. Vrednote in način dela, ki sem ga mladim posredovala pri skavtih, sem našla tudi v montessori pedagogiki, ki želi otrokom prav tako posredovati veselje do življenja. Otroke želi naučiti ne samo zaslužiti si za življenje, ampak ga živeti, to je uživati življenje v najbolj vzvišenem pomenu besede. Hkrati pa se v obeh organizacijah vzgojni sistem za družbeno življenje izvaja preko igre. In to ti da moč, da zjutraj vstaneš in narediš kakšen kilometer več kot bi ga sicer.

Seveda pa ne skrivam, da si pedagogiko montessori želim v našem kraju. Rada bi, da bi jo spoznali moji prijatelji in jo omogočili svojim otrokom. Če se bo pojavila priložnost, da bom jaz tista, ki jo bo približala otrokom iz naših krajev, jo bom z veseljem zgrabila.

Prihajate iz večje družine, imate starejšega brata in dva mlajša, ste aktivna skavtinja, poučevali ste plesne urice v baletni šoli Pirueta, v srednji šoli ste bili birmanska voditeljica in v času študija delali v salezijanskem mladinskem centru Cerknica.

Vsako izmed omenjenih okolij vam je najbrž dalo nekaj izkušenj, ki jih lahko uporabljate pri vzgojiteljskem delu.

Vse, kar sem delala pred prihodom v službo, je bilo delo s starejšimi otroki. Ko mi je s. Zorica povedala, da bom delala v jaslih, sem se vprašala: »Ali je to zame? Kaj bom z njimi počela? Ali me ne bi raje dali na drugo stran?« Kmalu sem spoznala, da sem se motila. V jaslih lahko delamo veliko zanimivih stvari. Nikoli nam ni dolgčas. In resnično spoznavam, da mi veliko stvari, ki sem jih počela v življenju, pomaga pri delu v skupini. Tako izkušnje iz družinskega okolja kot iz prostočasnih dejavnosti. Največ izkušenj pa sem dobila pri skavtih, kjer sem bila najdlje aktivna. Tu sem spoznala, da noben pouk ne velja toliko kot osebni zgled. Začela sem se zavedati, da je biti vzgojitelj ali voditelj velika odgovornost, saj so otroci pripravljeni sprejemati tvoje najmanjše značilnosti, pa naj bodo to vrline ali napake.

Vzgojitelj se mora zavedati, da kadar služi otroku, služi življenju. Tu seveda ne gre za služenje v smislu, da otroku lajšamo življenje tako, da delo opravimo namesto njega, kajne?

Se strinjam in hkrati priznavam, da se moram na to večkrat opomniti. Skušnjava po tem, da bi pomagala, je velika, a jo moram premagati. Verjetno tudi starši težko dojamajo, da je otrok že nečesa sposoben. Zavedati se moramo, da je otrokov prvi nagon, da vse naredi sam, brez kakršnekoli pomoči. Mi mu le omogočimo, da lahko naredi sam. Odrasli moramo poskrbeti za okolje, v katerem bo otrok lahko razvijal od narave podarjene danosti. Otrok z raziskovanjem okolja in preko obvladovanja le-tega poskuša utrditi svojo samostojnost. Neposredna pomoč je ovira za otroka in ga dela nesposobnega. Od otroka se moramo naučiti, kaj mora on sam narediti – smo soustvarjalci in ne ustvarjalci.

Ker ima otrok možnost, da sam popravlja napake, da svobodno izbere material in ga uporablja, kolikor časa hoče, se vloga montessori vzgojitelja precej razlikuje od vzgoje v konceptu javnega vrtca. Ali s pretirano svobodo ne nastane zmešnjava v sobi?

Pri besedi svoboda moramo biti previdni. Svoboden si, kadar ne škoduješ sebi, drugemu in okolju. Ko imamo te tri vidike pred seboj,

Hribolazenje ali kolesarjenje?
Kolesarjenje, ker je bolj priročno.
Vzameš kolo in z nekaj vrtljaji si
v čudoviti naravi, kjer enostavno
odmisliš vsakodnevne skrbi.

Rock ali pop?
Rock, ker to sem jaz.

Film ali knjiga?

Knjiga, ker si lahko pred-
stavljam svoj film.

zelo težko nastane zmešnjava. Ni svobode brez omejitev. Pustiti otroku, da počne, kar se mu zahoče, ko še ni razvil sposobnosti samonadzora, pomeni izdati idejo svobode. Resnična svoboda je plod razvoja notranjih vidikov. To pa dosežemo z vzgojo. Svoboda je pri otroku potrebna, da lahko posluša svojega notranjega vodiča za njemu pomembne poteze, akcije, dejanja in izbire. Kratenje te svobode je onemogočanje osebnega razvoja otroka.

Otrokom in staršem predstavlja največ strahov in skrbi uvajalno obdobje. V kakšnih situacijah pa je najtežje biti v koži vzgojiteljice?

Hvala za to vprašanje. V tem obdobju tudi nam ni lahko. Ne poznamo otroka, on nas ne pozna, starši nam še ne zaupajo ... Meni osebno je najtežje vzeti jokajočega otroka iz naročja staršev. Težko pa je tudi takrat, ko otroka nikakor ne moreš potolažiti. Preizkušaš vse znane metode, vendar do rezultatov ne pride. Za vse pa obstaja čas. Spoznamo drug drugega in se sprejememo takšne kot smo.

Izobražujete se tudi v Katehezi Dobrega Pastirja. Ali otrokov odnos z Bogom gradite že v jasliah?

Najprej naj povem, da sem na začetku izobraževanja. S katehezo sem se šele začela spoznavati. Se pa v jasliah trudim graditi otrokov odnos z Bogom na načine, ki so mi poznani iz mojega otroštva. Predvsem preko pesmic in preprostih molitvic. Večje praznike pa jim skušamo približati preko zgodb s slikami. Otroci pri tem lepo sodelujejo. Preko opazovanja otrok sem opazila spontanost njihovega religioznega izražanja in molitve. Kadar se pogovarjamo o problemih drugih, npr. o bolezni nekoga, naravnih

nesrečah ipd., otroci za te ljudi pri molitvi na črti spontano izrazijo prošnjo. To me vodi do spoznanja, da sta za otroka spontano religiozno izražanje in molitev nekaj povsem naravnega.

Nekdo je nekoč zapisal, da človek vzgaja s tem, kar on sam je. Kaj menite o tej misli, ko pa imamo danes toliko literature z nasveti, navodili, kako ravnati z otrokom, kako mu nuditi največ za njegovo prihodnost, kako postaviti meje ... Pojavlja se vedno več strokovnjakov, ki imajo precej različna mnenja o primernosti te ali one vzgoje. Kako naj mladi starši vedo, čemu naj sledijo?

Sama nisem starš in težko dajem take nasvete. Menim, da se starši o vzgoji učijo ob otroku. Predvsem morajo poznati svojega otroka. Strokovnjaki in literatura o vzgoji pa so kot modni trendi. Vse je odvisno od dobre propagande. Vsi mi pa smo ljudje potrošniškega časa, ki to srkamo in mislimo, da moramo slediti smernicam. Ne zaplavajmo v ta tok. Otroku bodimo predvsem zgled in se vrnimo v čas svojih staršev, ki jim vse to ni bilo dosegljivo. Moj priljubljen stavek je »Vzgajaj po zdravi kmečki pameti.« Naši starši niso sledili besedam velikih strokovnjakov, pa smo zrasli v dobre ljudi. ☀️ Z njimi smo delali in znali so nam pokazati, kaj je prav in kaj ne. Zavedajmo se, da ne pridemo do pozitivnih rezultatov s prepovedmi in kaznimi, ampak s tem, da tiste razvade zamenjamo z nečim, kar je vsaj približno privlačno, vendar v svojih učinkih pozitivno.

Lani ste z otroki zbirali za prizadete v poplavih v Bosni in Hercegovini. Čigava je bila pobuda in kako ste akcijo izpeljali?

Pobuda je prišla iz moje strani. Tu lahko rečem, da je prišel na dan moj socialni čut. Predvsem mi je na misel prišlo to, da skupaj z otroki naredimo

nekaj dobrega za druge. Za ljudi, ki so v preteklosti že veliko pretrpeli. Za ljudi, ki niso imeli veliko in jim je še to vzela narava. Zelo lepo je bilo videti otroke, ki so pripravljene stvari z veseljem odnesli na zbirno mesto.

Danes, ko odgovarjam na to vprašanje, pa bi tovrstno pomoč kmalu potrebovala tudi jaz. Zaradi močnih padavin so narasli vodotoki. Meteorne, podtalne vode in Cerknjščica so zalile hiše sredi Cerknice. Meni je zalilo le garažo in kletni prostor. Nekateri moji prijatelji pa so izgubili čisto vse. Prav je, da si pomagamo med seboj in to zavedanje želim prenesti na druge. Upam, da mi uspeva.

Z vzgojiteljico Urško se pri delu lepo dopolnjujeta; ona z izrazitejšim pevskim darom, vi s talentom za risanje. Se tudi zaradi tega radi našemite za pusta? Ali bolj zato, ker vas ta tradicija spremlja že iz rodnega kraja?

Hm ... V veliki meri k temu pripomore tradicija. Cerknica resnično živi za ta dan. Hkrati pa tu pride do izraza tudi moje veselje do ustvarjanja. Rada se ukvarjam z make-upom. Ko se z družbo našemimo, vem, da bom jaz tista, ki bom poskrbela za njihov videz, pri čemer uživam.

Najbrž so vas otroci že ničkolikokrat spravili v kakšno zagato. Kako se znajdete takrat?

Ne morem reči, da so me spravili v zagato, se pa včasih zgodi kaj zanimivega. Ko smo odšli v cvetličarno po rožo za v sobo, smo dobili čokoladico. To je bilo presenečenje! V cvetličarni imajo čokolado. Najbolj pa nas je presenetil natak, ki nam je podaril jabolka. Jabolka nam ni dal v vrečko, ampak je vsak otrok dobil svojega. Vsi ponosni so otroci stopali proti vrtcu z jabolki v rokah. Za naju z Anjo, ki je nadomeščala Urško, pa je bil to pravi izziv, saj smo se zelo težko držali za roke, ker smo morali paziti na jabolka. ☀️

pogovor je pripravila Urška Hrast

Laura ✨ 4 leta

GODOVNI ZAVETNIKI

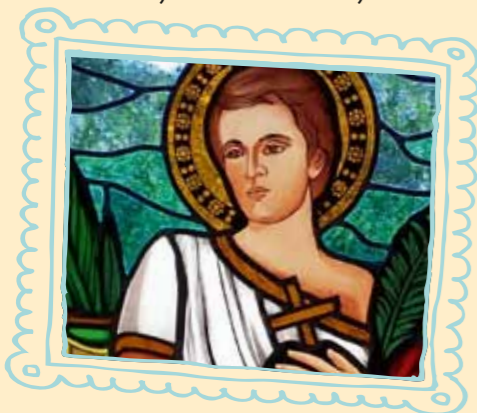
Sv. Luka evangelist

Luka Evangelist, goduje 18. oktobra, je svetnik, ki je napisal dve pomembni novozavezni knjigi: Evangelij po Luku in Apostolska dela. Luka je bil po poklicu zdravnik in je sredi prvega stoletja deloval v svojem domačem mestu, v Antiohiji, v današnji Siriji. Krščanstvo je oznanjal skupaj s svetim Pavlom in ga spremljal na vseh pomembnejših potovanjih.

Z Lukom je povezanih veliko ljudskih običajev. Med drugimi so v starih časih živini dajali liste z blagoslovi, ki so jih posvetili na Lukov dan, da bi s tem od živine odvrnili kužne bolezni in nesrečo. Za kmete je Lukov dan začetek spravljanja repe (Luka repo puka, pravi slovenski pregovor).

Povsod po svetu najdemo t. i. Lukove gilde, združenja krščanskih zdravnikov, ki se ukvarjajo z etičnimi vprašanji v medicini.

Upodablja ga s knjigo in peresom v roki, njegov simbol je bik. Pogosto ga vidimo, kako slika Marijino podobo, kar izvira iz njegove posebne ljubezni do Matere božje, ki jo je podrobno opisal tudi v dveh poglavjih v svojem Evangeliju. Z Marijo se je večkrat srečeval v Janezovi hiši, kjer mu je pripovedovala o Jezusovem rojstvu in njegovih otroških letih. Luka jo je ob teh obiskih večkrat slikal – od tod izhaja legenda, da je on avtor Marijine podobe, ki jo danes častijo v cerkvi Marije Snežne v Rimu.

Sv. Vid, mučenec

Vid se je rodil na južni obali Sicilije, umrl pa je kot otrok, star samo sedem let. Njegov poganski oče ga je v vzgojo izročil zakoncema Modestu in Krescenciji, za katera pa ni vedel, da sta kristjana. Poučila sta ga o veri in ga skrivaj krstila. Ko se je Vid vrnil k očetu, je bil ta vesel pridnega sina. Toda kmalu je zasluhlil, da je nemara kristjan. Ko je Vid to priznal, ga je oče, zagrizeni pogan, začel preganjati. Vid je ostal stanoviten in je odgovarjal: »Oče, ko bi ti vedel, kako dober je krščanski Bog, bi ga takoj molil.« Kljub očetovi zahtevi se Vid svoji krščanski veri ni hotel odpovedati in je skupaj z vzgojiteljema zbežal v južno Italijo. Po neki legendi naj bi tam vse tri oskrboval s hrano orel.

Nekega dne so jih odkrili in odpeljali v Rim, pred Dioklecijana, ker je Dioklecijanovega sina mučil hudi duh. Vid je nanj položil roko, ga pokrižal in hudi duh je zapustil mladeniča. Cesar je hotel, da bi skupaj darovali bogovom zahvalno daritev, kar je Vid odločno odklonil. To je cesarja tako ujezilo, da je pozabil na dobroto in ukazal, naj Vida, Modesta in Krescencijo vržejo levom. Zveri so planile nanje, Vid pa je naredil znamenje križa in živali

so krotko legle k njegovim nogam. Nato je dal cesar tri kristjane vreči v kotel raztopljenega svinca, a je prišel angel in jih rešil. Vid, Modest in Krescencija so umrli mučeniške smrti v južnoitalijanski antični pokrajini Lukaniji.

Sv. Vid velja za enega od 14 priprošnjikov v stiski: za zdravje oči, zoper vidov ples in božjast, kačji pik idr. Najdemo ga tudi v številnih vremenskih pregovorih, npr.: Če trs pred sv. Vidom odcvete, dobrega vina nadejati se je. Sv. Vid – češenj sit. Urbanovo sonce in Vidov dež prav dobrega vina upati smeš.

Sveti Vid spada med najbolj čaščene svetnike Katoliške cerkve. Mnoge cerkve po vseh deželah nosijo njegovo ime, najznamenitejša pa je Vidova stolnica v Pragi. V Sloveniji mu je posvečenih kar 76 cerkva, kjer ga lahko vidimo upodobljenega kot mladeniča, mučenega v kotlu ali s kotličkom v roki. God sv. Vida obhajamo 15. junija.

Sv. Andrej, apostol in mučenec

30. novembra goduje Andrej, apostol in mučenec. Doma je bil v Galileji, kjer je živel z mlajšim bratom Simonom. Brata sta si služila vsakdanji kruh kot ribiča. Andrej je najprej postal učenec Janeza Krstnika, pozneje pa prvi Jezusov apostol, omenjen z imenom, zato pravijo Andreju tudi Prvopoklicani. Andrej je pripeljal k Jezusu svojega brata, Kristus pa jima je naročil, naj oznanjata evangelij: »Hodita za menoj! Naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Kot mu je naročil Jezus, se je apostol Andrej odpravil na misijonsko potovanje, ki ga je pripeljalo v kraje okoli Črnega morja in v Grčijo.

Evangelij izrecno imenuje Andreja ob treh različnih priložnostih: prvič, na Oljski gori, ko so bili učenci na samem, so Peter in Jakob, Janez in Andrej spraševali Jezusa, kdaj bo razdejan Jeruzalem in konec sveta. Drugič: preden je Jezus nasitil pet tisoč mož, je Andrej pokazal na dečka, ki je imel pet hlebov in dve ribi, in tretjič, ko je Andrej posređoval med Grki in Jezusom.

Andrej je zavetnik Rusije in Škotske, pa tudi ribičev in mesarjev. Je priprošnjik za dobro poroko in za lepo vreme, mnogi se nanj obračajo s prošnjo za blagoslov otrok. Največkrat ga upodablja s poševno postavljenim križem. Z Andrejevim godom se pogosto začneja novo cerkveno leto. V Sloveniji je Andreju posvečenih okoli trideset župnijskih in štirideset podružnih cerkva. Na Koroškem ima tudi dve božji poti, mariborska škofija pa ga časti kot svojega glavnega zavetnika.

Literatura in viri:

☆ Schauber V., Schindler M.: Svetniki in godovni zavetniki za vsak dan v letu, Ljubljana, Mladinska knjiga, 1995.

☆ www.revija.ognjisce.si

☆ www.druzina.si

Pripravila: M. B.

Pija ☆ 5,5 let

ODMEVI

popoldan z očetmi rdeča soba

Ko sva s Filipom prihitela v garderobo, naju je najprej presenetilo veliko stojalo za obleke, ki je stalo na mestu, kjer navadno čaka stolček za preobuvanje. Po tehničnem ogledu novega stojala in krajšem pogovoru o razlogih za ponoven obisk vrtca, sva se umirila in se odločila, da bova vendarle poskusila nekaj dobrot, ki sta nam jih pripravili Tina in Urška. Kljub dokaj smešnim prizorom očetov, ki sedijo na mikrostolih, nama je kruh z namazom dobro teknil, tako da sva obed podaljšala kar v prvo aktivnost očetov in otrok. Ker so se vsi prisotni pari odločili, da se bodo ukvarjali z različnimi materiali, ki so na voljo v Rdeči sobi, sva se midva zazrla v velik kup umazane posode, ki je ostal za nami, in zavihala rokave pri pomivalnem koritu. Nalogo z vodo sva sprejela z veliko vnemo, tako sva skupaj pridobivala na vztrajnosti in potrpljenju. Urška je predlagala, naj Filip izbere še kakšno od aktivnosti, ki bi jih rad prikazal tatu, zato sva poprijela še za metlo in smetišnico.

Sledil je odhod v telovadnico, tam nas je čakala čutna pot, ki smo jo v tišini in bosonogi doživljali, občutili in na njej lovili ravnotežje. Umirjeni smo se nato posedli v krog in ugotavljali skriti vonj tekočine. Za zaključek smo se s pesmijo zahvalili drug drugemu in našim vzgojiteljicam za skupno doživetje.

Ker je bil to najin prvi popoldan z očetmi, nisva mogla prikriti navdušenja in najinih doživetij, zato je doma sledila podrobna razlaga in opisi.

Rok Hrast, Filipov tata

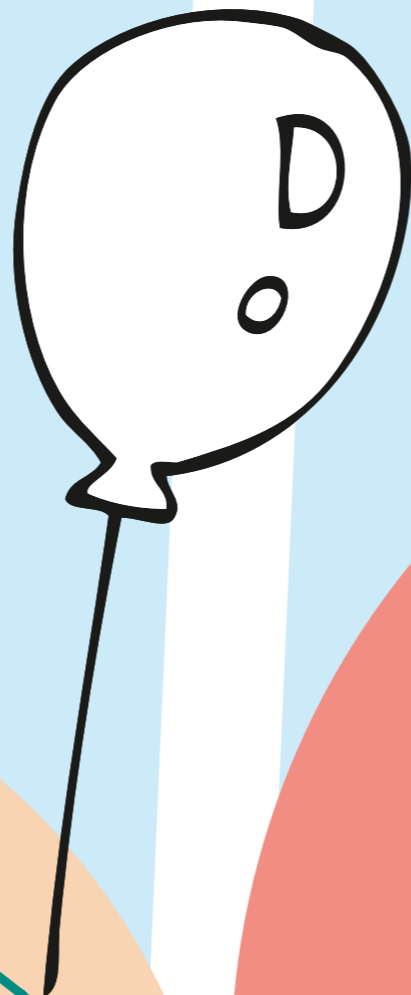
popoldan z očetmi oranžna soba

Imam občutek, da starši v večini primerov na vprašanje, kako je bilo v vrtcu, dobivamo podobne odgovore, in sicer v smislu »dobro, fino« in podobno. Za kaj več je potrebno že prav načrtno in premišljeno izpraševanje. Prav zato je ta dan, ki ga lahko preživimo v vrtcu z našimi otroki v njihovem okolju, nekaj posebnega. In točno tak je bil tudi dan z očetmi v Oranžni sobi v začetku letošnjega leta. S sinom Jonom sva se nanj pripravljala že dalj časa v pogovorih o tem, kaj vse mi bo razkazal, in v veselem pričakovanju dne, ko bo tudi očka odšel v vrtec.

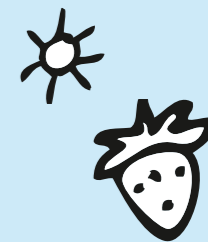
Končno sva dočkala najin dan. Spominjam se, kako s ponosom me je Jon popeljal po svoji vsakdanji poti v vrtec in mi dajal razna navodila, kaj in kako je treba narediti. Ko sem se pridno preobul v copate in pospravil čevlje, mi je končno dovolil vstopiti v Oranžno sobo, kjer so naju vzgojiteljice in ostali otroci prijazno sprejeli. Veselje je bilo občudovati interakcijo med njimi, ki vsakodnevno delijo te prostore in tam spletajo prijateljstva. Po uvodnem pozdravljanju je nastopil čas za resno delo, kjer sem moral do potankosti upoštevati dana navodila in pri tem neizmerno užival. Seveda je v takem okolju čas hitro mineval in že smo pospravljali. Sledila je še pogostitev in pogovor v prijetnem ambientu.

Čas slovesa je prišel hitreje, kot bi si želela, vendar pa sva domov odhajala zadovoljna, obogatena s prelepo izkušnjo, ki se nama je prav gotovo obema vtisnila globoko v spomin in jo bova tam hranila za vedno. Prav iz tega razloga lahko danes, pol leta pozneje, o tem dogodku govorim, kot bi se zgodil včeraj.

Aleš Zupančič

popoldan z mamami rdeča soba

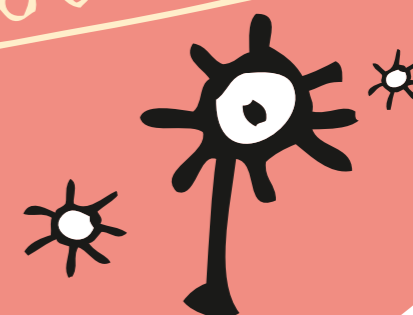

»A boš ti tudi prišla k meni v vrtec?« me je vprašal Jožef zvečer pred spanjem tistega dne, ko sta bila z atijem skupaj na popoldnevu z očetmi. »Saj te skoraj vsak dan pripeljem in pridem iskat v vrtec,« sem se delala, kot da ne vem, kakšen odgovor želi od mene. »Ne, k meni noter, v Rdečo sobo!« se ni pustil odgnati. »Seveda bom, če me boste povabili!« In so res povabili vse mame iz Rdeče sobe lepega majskega dne.

Že takoj ob prihodu v sobo nas je čakalo sladko presenečenje. Mmmm, kako dobro pečejo naši malčki! In kako sladke jagode so kupili za nas! Po malici me je Jožef najprej odpeljal h knjigam in mi razkazal, kaj vse se skriva v njih. Kar dolgo časa sva se zadržala v tem njihovem »bralnem« kotičku, potem pa sva si vzela čas še za odkrivanje poklicev: katera oprema sodi h gasilcu, katera h kuharju ... Pokazal mi je še, kako dobro mu gre prelivanje vode s kapalko in kako hitro sam sestavi sestavljanke. Tina in Urška sta nas nato vse skupaj povabili v krog, kjer smo tudi skakali in plesali. Otroci so prinesli vse potrebno za molitev, prižgali smo svečko in jih občudovali, kako ostanejo nekaj trenutkov zbrani v tišini. Ura je minila prehitro, mame smo še malo pokramljale in z Jožefom sva se odpravila proti domu. Prijeten občutek je, ko vidiš, da otrok uživa v okolju, pripravljenem prav zanj, in kako ti hiti vse razlagat in kazat.

In veste, kaj me je zvečer vprašal naš nadebudni fant? »Mami, a bo babi tudi prišla k meni v vrtec?«

Darja Mlinar

popoldan z mamami oranžna soba

Ta popoldan z mamicami si bom še posebej zapomnila, saj je tokrat tudi Nik na glas izražal pričakovanje in vznemirjenje pred dogodkom, ko bo svoji mami lahko pokazal, kaj vse že zna. Strogo je tudi varoval skrivnost, s čim nas bodo v vrtcu pogostili, mi je pa večkrat povedal, da je to skrivnost. Tako je bila to odlična iztočnica za pogovor o skrivnostih in o njihovem varovanju, o presenečenjih in o pozitivnih čustvih, ko nekoga prijetno preseneetiš. In sva šla, spet v vrtec. Sedaj sem bila tudi jaz deležna natančnih navodil, kje naj se sezujem, kam naj odložim stvari in potem sva dobesedno tekla v sobo k sestavljanjam. Koncentracija je bila neizmerna, delci so kar hiteli na svoja prava mesta in kot bi trenil, sva imela pred sabo celotno sliko. Nasmeh na njegovih ustih in ponos v očeh sta mi povedala vse.

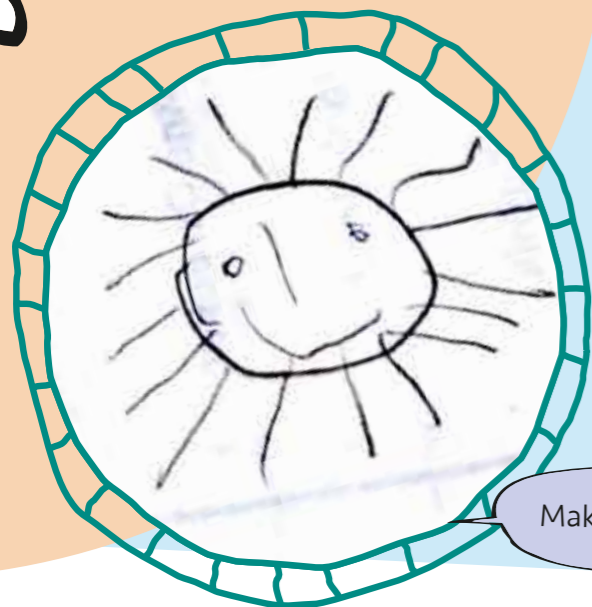
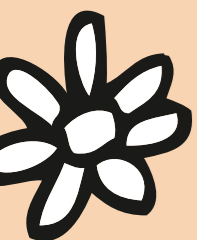
Hitela sva obdelati čim več stvari, saj je bil odločen, da mi danes predstavi vse, kar zna. Ja, odšla sva tudi na stranišče in čez cel postopek umivanja, miljenja in brisanja rok.

Nežen glas vzgojiteljic nas je s petjem opozoril na čas, da stvari pospravimo in sedemo v krog. Otroci so se umirili, zapeli nekaj pesmi in se zahvalili za vse dobro.

In potem tako skrbno varovana skrivnost. Ražnjiči. Pa ne navadni. Taki, sadni, čisto posebni, iz sadja, ki so ga skupaj z vzgojiteljicami še tisti dan malčki kupili na tržnici. Res izvirno in predvsem okusno. In jagode. Sladke, rdeče, sočne. Še danes ne vem, kako naju zvečer ni bolel trebuh, saj se vsem tem dobrotam nihče od naju ni mogel upreti.

Lahko si mislite, da sva z Nikom poleg vzgojiteljic Katarine in Eme odšla zadnja iz Oranžne sobe.

Nina Mori

Maks ☆ 4,5 let

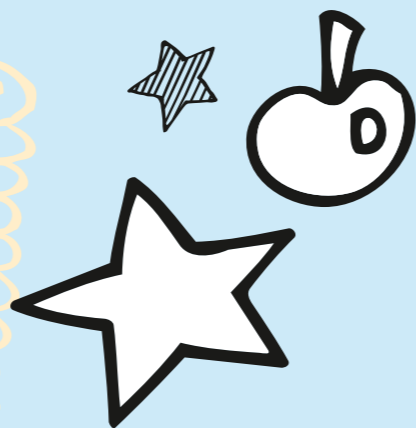
Nikola ☆ 2 leti 4 meseci

Mia ☆ 2 leti 5 mesecev

otroci za otroke

Bili smo dobrodelni in še bomo...

To, kar ljudi dela ljudi, je sposobnost empatije (sočutja). Sočutje oziroma solidarnost se ne razvija abstraktno, ampak jo je treba razvijati. Ni človeka, ki ne bi imel sposobnosti za solidarnost. Najbolj prvinska realizacija sočutja je dobrodelnost kot konkretna pomoč kateremukoli človeku, ki je v težavah in stiski. Pomagamo mu zato, ker je človek in ne zato, ker je »naš«.

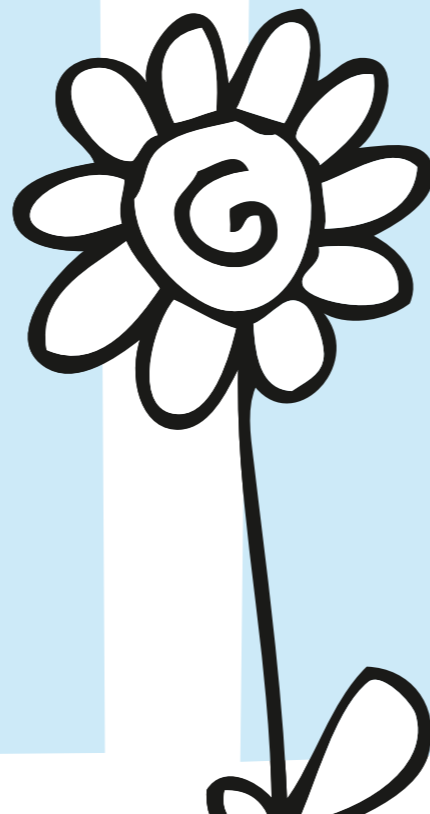
V današnjem času in ob vseh normativih dela se kaj hitro zgodi, da pri vzgoji v vrtcu pozabimo na vzgojo za dobrosrčnost. Tega v naši skupini nismo spregledali. Mogoče je k temu pripomogla tudi moja osnovna izobrazba. Zavedam se, da je za to vzgojo potrebna lastna izkušnja dobrote, ki jo otrok doživlja v svojem okolju. Otroku moramo omogočiti oblikovanje zdrave vrednote dobrote. Naše pozornosti in skrbi otrok ne sme doživljati kot breme, ki nas utruja, obremenjuje, saj bo dobroto doživljal in oblikoval kot breme. Danes je tega žal veliko.

Kot je rekel Bogdan Žorž v enem od svojih člankov: »Vzgoja za dobrodelnost je torej v veliki meri povezana z vzgojo za sprejemanje

in dajanje. Otroku je potrebno ponuditi čim več možnosti, da bo občutil zadovoljstvo, radost, veselje ob sprejemanju dobrin (materialnih in nematerialnih), da bo to radost znal tudi povezati s hvaležnostjo. Prav tako pa je potrebno nuditi čim več priložnosti za dajanje.«

Priložnost učenja za dajanje se je pojavila maja. V medijih so začeli poročati o katastrofalnih poplavih na Balkanu, ki so jih povzročile izjemne padavine. Veliko ljudi je bilo evakuiranih iz svojih domov. V naši skupini smo se začeli pogovarjati o tem. Otrokom smo na njim razumljiv način razložili, kaj se je zgodilo. Povedali smo jim tudi, da bomo otrokom, ki jim je voda zalila igračke, plenice, oblačila ipd., pomagali. Starejši otroci so se začeli zavedati našega dejanja. Otroke iz poplavljenih območij so spontano vključili v molitev.

Začeli smo z zbiranjem materiala. Odprli smo naše omare in skupaj pogledali, kaj lahko podarimo. V omarah smo našli kar nekaj barvic, voščenk, plastelina, beležk ... Pokukali smo tudi v omaro z rezervnimi oblačili. Ugotovili smo, da ne potrebujemo toliko stvari. Skupaj smo se odločili, da jih podarimo otrokom, ki so

v parku Tivoli se
sladkoamo s piškotki

vse to izgubili. Z Urško pa sva dokupili še higienske pripomočke, plenice, mleko v prahu, posteljnino ...

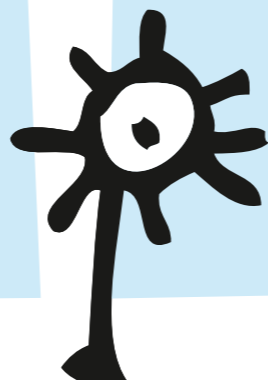
Prišel je dan, ko smo se takoj po zajtrku odpravili do nam najbližjega zbirnega centra, ki je bil organiziran pri pravoslavni cerkvi. Pojavila se je skrb glede prenosa zbranega materiala do centra. Za naše male korake zbirni center ni bil ravno blizu vrtca. Pa smo se znašli. Uporabili smo voziček, namenjen otrokom. Nanj smo naložili vse, kar smo nabrali. Vendar vsega nismo smeli dati nanj. Večji otroci so želeli tudi sami kaj nesti. Ko smo tako obloženi ponosno stopali po ljubljanskih ulicah do centra, so se vsi ozirali za nami. Pri pravoslavni cerkvi sva še ostalim otrokom dali nekaj v roke. Skupaj smo stopili v dvorano, ki je bila namenjena zbiranju otroškega materiala. Prostovoljci so bili ob pogledu na nas vidno ganjeni in hvaležni. V tem počutju smo dobili piškote.

Poslovali smo se od prostovoljcev in odšli v park Tivoli, kjer smo z veseljem pojedli zaslužene piškotke.

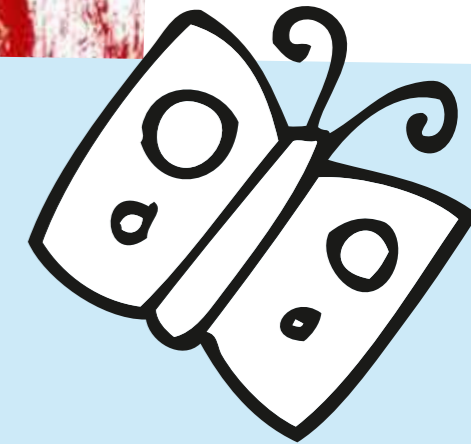
Tega dne smo resnično videli, da se dobro z dobrim vrača. Pravijo, da dobrota osrečuje dvakrat. Osrečuje tistega, ki mu je namenjeno neko dobro delo, in tistega, ki dela dobra dela. Bogdan Žorž pa temu dodaja, da »vse to velja le takrat, kadar dobrota prihaja iz čiste, prave vrednote dobrosrčnosti! Vzgoja za dobroto torej pomeni tako vzgojo, ki bo imela cilj oblikovanje trdne vrednote dobrote, dobrosrčnosti.«

Iti ven in pomagati drugim je torej najboljša stvar, ki jo lahko naredimo. Na dolgi rok bomo ugotovili, da s tem, ko pomagamo drugim, pomagamo edino sebi. Znati moramo biti hvaležni, da nam je dano vaditi svojo moč dobrote in usmiljenja, saj preko teh dejanj postajamo čisti in popolni.

Tina Opeka, vzgojiteljica v Rdeči sobi

popoldan z babicami in dedki

pritrkovalec in pritrkovanje

Pritrkovalec – kdo pa je to? Je glasbenik, ki igra na zvon. Kaj je pa pritrkovanje? To pa je ritmično udarjanje s kembljem po udarnem obroču zvona. Če hočemo pritrkavati, morajo biti v zvoniku vsaj trije zvonovi. Na vsak zvon pa pritrkava po en pritrkovalec. Trije ali več zvonov skupaj je instrument, ki mu pravimo zvonilo. Ko pritrkovalci pritrkavajo, morajo zelo paziti na ritem. Udarci morajo biti posamezni in hitri, vendar toliko hitri, da dva pritrkovalca ne udarita hkrati na udarni obroč zvona. Pritrkovalske melodije so sestavljene iz takta, odbijanja in gostenja. Največji zvon je ponavadi vodilni zvon, zato pritrkovalec na njem igra takt, na drugem zvonu odbija, na tretjem pa gosti. Gostenje pomeni, da pritrkovalec udarja s kembljem po krilu zvona med udarci takta in odbijanja. Mladi pritrkovalci so včasih rekli, da je gostenje neprestano vtikanje v ritem. Ko so pritrkovalci v zvoniku in pritrkavajo, se njihovo igranje sliši daleč naokoli, zato je prav, da v zvoniku igrajo melodije, ki so se jih zelo dobro naučili. Novih melodij se pritrkovalci učijo kar na vodovodnih ceveh. Pa še to, ko smo v zvoniku, se pogovarjamo potih, ker če bi kričali, bi nas tudi slišali daleč naokoli in to ne bi bilo prav nič lepo. Zakaj pa pritrkavamo? Pritrkava se v cerkvene namene. Pritrkovalci pojemo slavo Bogu, kličemo ljudi k molitvi in oznanjamo cerkvene praznike. Kdo pa pritrkava? Včasih so pritrkavali samo odrasli moški, danes pa ni več tako. Pritrkavajo dekleta in fantje, mladi in starejši, vsi tisti, ki to umetnost obvladajo in imajo radi zvonove.

nastop v Uršulinskem vrtcu

Bil je lep sončen dan v maju, ko smo skupaj praznovali. Pritrkovalci Lokavec smo prišli iz primorskega konca s kombijem in dvema avtoma. V kombiju smo imeli šest miniaturnih zvonov, ki so orkestralno uglašeni zato, da na njih poleg pritrkavanja lahko igramo še razne druge melodije. Zvončke smo postavili bolj na rob vašega dvorišča, Jani nas je ozvočil, napravili smo še preizkus, če je vse v najlepšem redu, in že smo nestrpno čakali na nastop. Začeli smo s pritrkavanjem, da smo napovedali, da se je prireditev začela. Nato smo zaigrali skladbo Pesem vesela in otroci iz vrtca so se nam pridružili s pesmijo in plesom. Točko smo izvedli izvrstno, saj smo jo predstavili vsem prisotnim brez predhodne vaje. Najbrž je bila zato tako zelo prisrčna. Pritrkovalci smo se izkazali še kot glasbeniki, saj je ob spremljavi zvonov Eva igrala na trobento in Maja na klaviature, Stane pa jo je urezal še na harmoniko, da je bilo vse skupaj bolj zabavno. Po končani prireditvi so otroci pristopali k zvonovom in po njih udarjali, kar jim je bilo zelo všeč. Upam, da bo kdo od njih tako zelo vzljubil zvonove, da bo nekoč postal pritrkovalec in se bo ta umetnost nadaljevala še leta in stoletja.

Nada Blažko

»Popoldan z babicami in dedki bo dne ... ob 15. uri.« Tega vabila se veselim vedno znova, že četrto leto.

Tistega dne je bilo že jutro prijazno, praznično, sončno (vreme je naročil Angelin vrtec, ker se skupno srečanje dogaja na dvorišču). Samo nekaj rednih, drobnih dopoldanskih opravil doma in s kolegico, tudi babico otrok iz Angelinega vrtca, sva že na poti iz Ajdovščine v Ljubljano. Že ko se bližava vrtcu, slišiva prazničen živžav. Babice in dedki se že zbirajo. Kar verjeti ne morem, da poleg babi naših deklic poznam že kar nekaj drugih babic in dedkov. In končno se začnjo! Letos prijetno presenečenje: pritrkovalci z Lokavca nas z glasbo zvonov uvedejo v praznovanje. Sledi topel nagovor ravnateljice, s. Zorice, in otroci se po sobah, od najmlajših do najstarejših, predstavijo s pesmijo, plesom, igro ... Ob tem vidim, kako hitro napredujejo: od nekoliko še nezbranih malčkov do pravih gledaliških igralcev, plesalcev in pevcev.

Med jasličnimi otroki iščem našo Evo. Takoj jo zagledam – v praznični oblekici, skupaj z ostalimi otročki, sledi navodilom vzgojiteljic pri igri. Ob tem se spomnim, kako je pred tremi leti skupina malčkov iz jasli, v kateri je bila Hana, Evina starejša sestra, mimo nas korakala na »oder«, da se je predstavila s svojo točko. Naenkrat me Hana zagleda, izstopi iz vrste, se stisne k meni in šele na prijazno vabilo vzgojiteljice se vrne k igri. Zdaj jo opazujem, kako se ob pesmi »Jaz pa grem na zeleno trav'co« zna vživeti v vlogo iskalke rožic. Vidim, kako vztrajno išče najlepšo (navidezno) rožico na (navideznem) travniku. Končno jo zagleda, steče, odtrga ... prav tako, kot na pravem travniku v Ajdovščini. S. Cirila pa že čaka s pravimi nageljčki, da jih otroci izročijo svojim babicam in dedkom. Še dolgo sem čuvala ta belo-roza cvet.

Po predstavitvi otrok po sobah sledi še zadnja točka programa, skupni medgeneracijski ples. V množici se z Evo takoj najdeva in uvodoma mi pokaže, kako se vrtilo njeno krilce. Jaz ji moram dokazati, da je tudi moje primerno za ples (od zdaj bom na srečanja v vrtcu vedno oblekla krilo). In smo plesali, se igrali, si postregli z dobrotami in se sproščeno družili.

Mislím, da se je Eva na domačem terenu počutila srečno in varno med babi in babcio, med vzgojiteljicami in otroki. Hana mi je predstavila svoje prijateljice, sestrično že poznam – te starejše deklice so bile že bolj samostojne, samo občasno so pritekale k nam, babicam, da so nam kaj ponudile ali kaj zelo pomembnega sporočile.

Angelinemu vrtcu iskrena hvala za to, da je prav takšen, kakršen je. Hvala za popoldan z babicami in dedki! To ni samo popoldan, to je velik prazničen dan.

Kazimiera Lulik, Hanina in Evina babcia
(op. »babcia« v poljščini pomeni babica)

Ta dan je res lep, »svetel in bleščeč, kakor iz čistega srebra ulit« po Kosmačevo voščim sončno dobro jutro možu Tomažu. Veselim se srečanja dedkov in babic v Angelinem vrtcu. Mila ve, da prihajam, da se nona gotovo že odpravlja na pot.

Sto kilometrov vožnje iz Šempetra do Ljubljane mine kot bi mignil. Spotoma si v misli priključim vseh šest vnukinj in vnukov, Mila je naša najmlajša.

Na dvorišče vrtca pridem dovolj pravočasno, da se pridružim skupini, ki si bo ogledala prostore uršulinskega samostana. Kako sem srečna, kapelo obiščem tokrat že drugič, pomislim na srečanje babic in dedkov Brinove skupine pred leti, vzpenjaje se po stopnicah. Ponovno me očarajo mozaiki slikarja patra Rupnika, kar ne morem se jih nagledati. Ob molitvi mi misel pohiti daleč nazaj v moje otroštvo, ko smo z mojo staro mamo med drugo svetovno vojno tako prosili za mir.

Tokrat obiščem tudi cerkev. Počaščena sem, da lahko občudujem to čudovito notranjščino, med najlepšimi v Ljubljani.

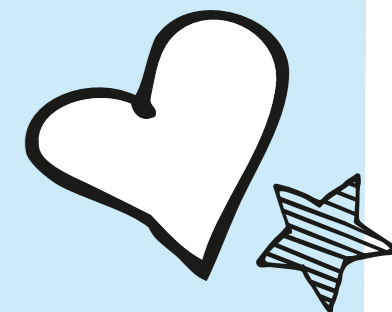
Že smo zopet na dvorišču. Kar ne morem verjeti, tu so lokavški pritrkovalci s svojimi šestimi zvonovi! Milo odmevajo njihovi zvoki. Pozdravi nas ravnateljica, s. Zorica Blagotinšek.

Prihajajo naši najljubši. Ne morem skriti nestrpnosti, da jo ugledam, našo milo Milo. Počepnila je ob stolu starejše redovnice. In že nam plešejo, pojejo. Ploskamo, se smejimo. Rumenčke gledam še bolj zbrano. Sledim Milinim poskokom, njenim radostnim nasmehom, ko me zagleda med zbrano množico babic in dedkov. Prihitela je k meni in me povabila na prigrizek k obloženim mizicam. Popijeva sok in »frk!« – mi izgine izpred oči. Tekam za njo sem ter tja, do gugalnice, pa zopet na drugi konec dvorišča, kjer se radostna vzpenja na griček z drčo. Objameva se.

»Res je,« si rečem, »najlepše na svetu je biti nona!«

nona Nada Beltram

Klara ☆ 4,5 let

Kaj ti je bilo najbolj
všeč v živalskem vrtu?

Luka T.:

☁ Ko so hranili pelikane ☁

Laura:

☁ Ko smo šli gledat
slona in nas je poškrpil ☁

Urban P.:

★ Spomnim se pščancev v hiši ★

Anže S.:

☁ Ko smo videli volke ☁

Emilija ★ 2 leti

Peter M.:

★ Najbolj se spomnim slona,
opio, piščančkov, tigra in medveda ★

Eva R.:

☁ Najbolj so mi bili všeč tjulnji ☁

Tadej:

★ Gepardi in volki, slon je
topotal, morski lev je bil pod vodo ★

obisk živalskega vrta

An Outing to the Zoo with the Green Room

"What was your favorite part about the trip to the zoo?" I asked my daughter after she visited the zoo last Spring with her class (the green room). "I liked the bunnies! And watching the baby chicks hatch from the eggs ... and eating lunch." I smiled remembering how much she talked about the bunnies after she got home.

But my favorite memories from that day were completely different. You see, I had the opportunity to go with her and her class on the trip to the zoo. Yes, I noticed the bunnies and the baby chicks hatching ... but as the children were observing the animals, I was observing the class. Here are some of my favorite memories from that day:

- ☁ seeing excited little faces peer out the windows of the bus as we rolled into the zoo's parking lot
- ☁ watching the students walk in pairs down the path together, like little chicks following a mother hen
- ☁ seeing kids sit side by side at the zoo's playground while they enjoyed a morning snack together, little legs swinging away
- ☁ seeing the kids' eyes fill with amazement as they watched little chickens hatch from eggs.

I loved the chance to get to know my daughter's teachers and classmates better. But my favorite part of all was when I would look over at her as she was hanging out with her classmates - I'd catch her eye and see the unspoken joy there that I was joining her in this adventure. Yes, this was my very favorite part!!

Sharon Mormance

slovo od šolarjev

Ta dan mi je bil všeč. Šolarji smo se usedli na poseben stol, poleg mene so bili tudi Jakob, Anže, Isabela ... Potem so mi zapeli pesmico Žabjo svatbo, ker sem jo imela zelo, zelo, zelo rada. Dobili smo vrečko z darilom, CD s fotografijami, plakat za spomin na vijolčke, Martina pa je vsakemu napisala pismo. Potem smo prinesli poslastice; sok, arašide in bombone. Tudi šolarji smo nekaj prinesli; Jakob mi je dal slikico in bombon, jaz pa sem drugim dala svojo fotografijo.

Bila sem nasmejana pa tudi malo žalostna, ker ne bom več hodila v vrtec.

Ema Anko

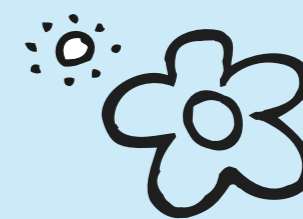
Tisti dan smo z eno mamico delali prstne odtise za vzgojiteljice za darilo. Povedati smo morali, kaj smo najraje počeli v vrtcu. Jaz sem rad delal matematiko. Vsak šolar je povedal, katera pesem mu je všeč in smo jo potem skupaj zapeli. Pri kosilu smo imeli prav posebne prtičke in sedeli smo skupaj. Dobili smo veliko vrečo stvari, ki smo jih delali čez leto. To so nam dali za darilo v slovo. Bilo mi je všeč.

Anže Lenart

$$1 + 1 = 2$$

zaključni piknik 2014

Zaključnega junijskega piknika Angelinega vrtca se ponovno spominjam z velikim veseljem. Za našo družino je bil to še posebej čustven piknik, saj se je od vrtca poslovil naš zadnji, tretji prebivalec Angelinega vrtca, naša Kristina, ki je sedaj že prava šolarica. Kako je Angelin vrtec prirasel k srcu našim otrokom (seveda tudi nam staršem), se vidi iz tega, kako je bil najstarejši sin šestošolec David razočaran, ker se ga ni mogel udeležiti, ker je ravno takrat gostoval z orkestrom glasbene šole v hrvaški Istri. Spomnim se tudi veselja naše tretješolke Pie, kako se je razveselila srečanja s svojo vzgojiteljico Miro.

Kljub temu da smo najprej piknik prestavljali, pa nas je nazadnje Bog počastil s prekrasnim dnevom, ko so nam osebje vrtca ter naši otroci pripravili res čudovito popoldne. Pomemben del piknika so bile tudi priprave na ta dogodek, ko smo doma s Kristino vadili zaključno himno bodočih šolarjev »Hop naprej med šolarje«. Po tej himni, ki smo jo starši skupaj z našimi bodočimi šolarji na pikniku skupaj iz srca tudi zapeli, se je za našo družino dejansko končalo čudovito obdobje, ki smo ga skupaj z otroki preživeli v toplem objemu Angelinega vrtca. Sledilo je še prijetno druženje z osebjem vrtca in starši, ki je trajalo kar do poznih popoldanskih ur. Na pikniku smo se tudi zelo lepo poslovili od s. Zorice Blagotinšek, dosedanje ravnateljice, ki je sedaj že novim izzivom naproti.

Osebjem Angelinega vrtca se naša družina iz srca zahvaljuje za vse, kar je naredilo za naše otroke ter mu želimo še veliko lepih trenutkov, veselja ter Božjega blagoslova pri nadaljnjem delu.

Marjan Nahtigal

zaključni potep rdeče sobe

Če je sonce običajen sinonim za poletje, letos temu ni bilo tako. Dežja težka zavesa je prepogosto prekrivala ljubljansko nebo in žabice so, skupaj z našimi malčki, veselo čofotale po lužah. No tega mladega julijskega dne je sonce le uspelo odgrniti dežno zaveso in je veselo kukalo na malo četico otrok iz Rdeče sobe, njihovih bratcev in sestic ter staršev, ki so družno korakali proti tivolskemu bajerju.

Vse kot običajno. Mame so klepetale, očetje so se zaskrbljeno ozirali v nebo, če bo klepet izvil kakšno kapljo z neba, otroci pa so razigrano bolj ali manj ubogljivo ubirali smer proti našemu skupnemu cilju. Ni bilo malo starševskih obrazov, ki so kdaj z večjo mero resnosti pogledovali na razigran podmladek in tuhtali naslednji »montessori« prijem. Kako je že imela navado sestra Zorica potolažiti te resne starševske poglede: »Potrpežljivo in ljubeznivo, kot to dela prava ljubezen.« Ja, sestra Zorica v sebi nosi res koše in koše ljubezni, ki jo nam staršem tu in tam, ja samo tu in tam, kdaj zmanjka.

Tivoli nas ni razočaral. Po trati je cepetalo mnoštvo nožic, mravljice so se skrivale in žužki frčali na vse strani, ko je mladež ubiral skrivnostna pota po dolgem in počez. Ob vodi so otroci malico podarili labodom, račkam in še kakšni živalci, nekateri pa so izkazali veliko mero pustolovskega duha, da so jim mame le s skrajno iznajdljivostjo in montessori previdnostjo uspele pozornost usmeriti na različne tipe trdih tal pod nogami.

Pot nas je vodila čez Tivoli, v gozd, kjer smo opazovali polomljeno naravno telovadnico, v kateri se je mamka zima nekaj mesecev prej spozabila. Ja kot naši malčki, ki jim včasih ne uide noben kristalni kozarec ali lep servirni krožnik. Vsak od staršev pomisli, »montessori« nasvet št. ...?

Besede, besede, besede, vrišč, vrišč, vrišč, vrišč mladostne razigranosti in besede, besede, besede prijaznih pomenkov med starši so nas pripeljali do Marijine kapelice. Tu obstane vsako srce, se prikloni, potoži, izpove in prejme en tak koš blagoslova, za katere vemo, da jih na stotine premore sestra Zorica.

No, ta dan ne bi bil popoln, če nas ne bi družina Anko povabila na majhen prigrizek in sok na svoj dom. Očetje smo se kar namuznili: »Ja, a pivo je pa hladno. No, potem pa košnja trave ali likanje lahko počaka do jutri.« In že so bili tudi njihovi koraki lahki kot stopicanje njihovih otrok.

Pri Ankotovih je bilo največ gneče okoli mizice »pogrni jo mama&ata Anko«. Otroci so temeljito preiskali ves vrt okoli hiše, da so se male in malo večje živalce za nekaj dni preselile k sosedom. Naravno sredstvo za odganjanje žužkov in živalic, jaz pravim; to je res, zato še kdaj pridemo.

In ko je bil prazen lonec, je bilo našega izleta konec.

Ne gre z besedami zajeti vseh barv, smeha, vreščanja, pomenkov in topline doma pri Ankotih, zato pa smo ta dan vsi, mali in veliki, svoje misli in doživetja lepo pospravili v pisane sanje mirne noči.

atek od Eve in Vida Rošar

po vrtcu...

Šole se najprej nisem preveč veselila, ker nisem vedela, ali mi bo všeč ali ne. Z mami sva šli kupit nov nahrbtnik, dnevnik in 'fľaško' za vodo. Prvi dan sva šli z mamico že zgodaj v šolo. Tam smo najprej malo čakali, nato pa je duhovnik prerezal dolg trak, ki je bil pobarvan kot slovenska zastava. Potem smo šli noter v šolo, kjer smo se na hodniku usedli v krog. Tam nas je najprej pozdravila ena učiteljica, nato smo peli pesmi, učiteljica Breda pa je igrala na kitaro. Zatem smo šli v svoje sobe, v katere so nas poklicali; so zelena, oranžna in vijolična soba, jaz sem v zeleni. Dobili smo rumene rutke, na katerih je bil narisana en kuža. Potem smo se usedli v krog in se pogovarjali o imenih ter peli pesmice. Zdaj mi je v šoli zelo všeč. Z učiteljico Urško najraje spoznavam veselje, všeč mi je tudi glasba. Zelo rada postavljam trak, na katerem so planeti. Moj najljubši je Saturn, ker ima okoli tisti krog, Urški pa je najljubša Zemlja.

Lina Strajnar

V Angelinem vrtcu mi je bilo zelo lepo. Hvala, ker ste me imeli radi in me ~~mi~~ veliko naučili.

Luka Maklin

Luka ☆ 6 let

uvajanje

Ivan je svoja prva štiri leta preživel doma z mamo ali pa pri babicah in dedkih, kjer je bil glavni sonček hiše. Nato pa se je zgodil 18. avgust ... Očka, na katerega je tudi zelo navezan, odpotuje za deset dni službeno v Indijo, hudobna mama pa ga vtakne v vrtec med neznane ljudi, kjer sploh ni več edini sonček, ampak jih je okoli dvajset. Tako brez drame ni šlo. Nekaj časa je pripovedoval samo o groznih juhah. Po enem mesecu pa je prvič vstopil v vrtec brez joka. In kar naenkrat je vse v vrtcu super, juhe so odlične, prijatelji čudoviti, vzgojiteljice prijazne ... skratka ☀️ Vijolična soba je najboljša!

Polona Avanzo

Vstop v vrtec je bil za našo družino velik dogodek, saj smo novim dogodivščinam naproti pospremili prvega otroka. Še vedno se sprašujemo, kdo je bil takrat bolj vznemirjen – mamica in očka ali Jakob. Naš veliki junak je vrtec pravzaprav takoj vzljubil. Prijazen in nadvse ljubeč sprejem vzgojiteljev, Neže in Metoda, je bilo in je še vedno tisto, kar Jakobu privablja zadovoljstvo na obraz. Nekako smo se navadili, da Jakoba vsak dan vprašamo: »Kako je bilo v vrtcu?«, on pa na nam vsak dan odgovori z isto besedo: »Lepo.« Veseli smo, da smo z Jakobovim vstopom v Angelin vrtec lahko postali del te čudovite družine. Še bolj pa se veselimo prihodnjega leta, ko se ji bo pridružila tudi Manca.

Družina Blažič

Ko sva se odločala za vrtec, v katerega bova vpisala najino prvorojenko, sva med brskanjem po spletu naletela tudi na Angelin vrtec. Zanj do takrat nisva vedela, vendar naju je pritegnil program in kaj hitro je bil favorit. Izjemno vesela sva bila pisma s. Zorice, da je bila Manca sprejeta v jasli. Je že res, da se ne uvajajo samo otroci, ampak tudi starši, in tako sva se tudi midva morala privaditi, da najina Manca odide k "tujim" ljudem. Katarina in Ema sta dajali vtis, da vesta, kaj počneta, jok ob najinem odhodu (Mančin :-)) se je vedno hitreje polegel in vesela sva bila vsakodnevnega poročanja vzgojiteljic o njenem napredku v Oranžni sobici. Čeprav je naša navihanka vesela in odprta, je kar nekaj časa protestirala tako, da ni jedla kosila in je spala le zelo malo časa. Dober mesec je trajalo, da je tudi Manca začela z nama deliti zaupanje v vzgojiteljici, za katerega iskreno upam, da se ne bo prelomilo. Z vsakim novim dnevom v jaslih, ko Manca prihaja in odhaja z nasmehom na obrazu, veva, da sva se odločila prav, ko sva izbrala Angelin vrtec.

Urška Novak Chrysanthis

Novica, da je najin malček sprejet v Angelin vrtec, naju je zelo razveselila. Želela sva si, da sinček v času najine odsotnosti odrašča v mirnem in učečem se okolju. Že po prvem srečanju z vzgojiteljico sem bila presenečena nad profesionalnostjo in toplim sprejemom. Uvajanje je potekalo počasi in dobila sem občutek, da je bil pristop individualen. Sinček je hitro sprejel novo okolje in, kar je za naju najpomembneje, hodi v vrtec z veseljem. Vse pohvale vzgojiteljici Katarini in Emi, ki malčke vzgajata z veliko ljubezni in znanja. Navdušena sva tudi nad programom in načinom vzgoje. Sinček se v vrtcu veliko nauči, saj vsak dan domov »prinese« novo besedo, kretnjo in nasmešek na obrazu. Hvaležni smo tudi, da v vrtcu ne prakticirajo uporabe dude za spanje. Bala sem se, kako bo s spanjem v prvih dneh in ali bo sploh lahko zaspal brez dude. Že prvi dan brez nje ni bilo težav in tako smo jo ukinili tudi doma za nočno spanje. Prvi občutki uvajalnega obdobja so prečudoviti. Srečna sva, da imava srečnega otročička.

mamica Franja

vtisi po prvem roditeljskem sestanku

Glavna reakcija na prošnjo za vtise s prvega roditeljskega sestanka v rdeči sobi je bila popolno presenečenje. Kljub temu da je Albina najin četrti otrok, naju tega v drugih vrtcih niso še nikoli prosili. Je pa vprašanje sprožilo razmišljanje, ki bi ga lahko na hitro strnila v nekaj osnovnih misli, ki so se porajale.

Lepo je bilo pred uradnim začetkom opazovati fotografije otrok »v akciji«, predvsem zato, ker so zaradi svoje sporočilnosti o njihovem dobrem počutju v novem okolju delovale (vsaj na naju) zelo pomirjujoče. Prav tako kot skupna uvodna molitev in sproščena predstavitev družin naših vrtičkarjev ob skupnih fotografijah. Še posebej prisrčna je bila ugotovitev, da si v večini delimo isti problem – ker mora nekdo vedno biti fotograf (pustimo t.i. »selfie«), je bil pravi izziv najti fotografijo cele družine pri skupnem preživljanju prostih trenutkov. Tudi predstavitev obeh vzgojiteljic je bila poučna in dobrodošla.

Roditeljski sestanki so namenjeni posredovanju pomembnih podatkov o delovanju vrtca in dobrem počutju otrok. Tina in Urška sta povedali tako rekoč vse, kar moramo starši vedeti, potrpežljivo sta poslušali ideje in odgovorili na vsako vprašanje. Uspeli sta na starše prenesti misel, da skupaj plujemo po razburkanem morju starševstva k cilju vzgojiti odgovorne, empatične, samostojne, uravnotežene in zdravo samozavestne otroke, na katere se bomo lahko zanesli, ko pridemo v obdobje srebrnih las (ali bleščočih plešic), kakor je pisano za vsakogar in nas ne bo strah, kako bodo naprej, kot odrasli, krmarili svoje ladje.

Špela Truden
(mamica Albine Marije)

Zanimiv, mogoče zame netipičen pričetek sestanka. Kako mi starši vidimo svojega otroka? Iz gline poustvarjamo zamisli, rojevajo se podobe. Vsi smo enotni: otroci so dar, so enkratni, nezamenljivi, neponovljivi. Kaj se dogaja v njihovih malih glavicah, nam je uganka. Ne želimo omejevati svojih otrok, temveč jim biti v oporo, jih poslušati in slišati, jih pospremiti na samostojno pot, ki bo samo njihova – enkratna. Pravzaprav ne želim filozofirati, raje si bom sposodil misli K. Gibrana: "Vaši otroci niso vaši otroci. Sinovi in hčere kliče življenja k življenju so. Po vas prihajajo, a ne od vas. Čeprav so z vami, niso vaša lastnina. Lahko jim darujete svojo ljubezen, toda ne morete jim dati svojih misli, kajti oni imajo svoje misli. Lahko sprejmete njihova telesa, ne pa njihovih duš, kajti njihove duše že prebivajo v hiši jutrišnjega dne, ki je vi niti v svojih sanjah ne morete obiskati. Lahko si prizadevate, da boste takšni kot oni, toda ne trudite se, da bi oni ravnali kot vi. Kajti življenje ne teče nazaj in se ne ustavlja ob tem, kar je bilo včeraj. Vi ste lok, iz katerega so kot žive puščice izstreljeni vaši otroci. Lokostrellec pa vidi cilj na poti neskončnosti in On s svojo močjo napenja lok, da bi Njegove puščice mogle leteti hitro in daleč. Naj napetost, ki jo ustvarja v vas Lokostrelčeva roka, rodi veselje, kajti kakor ljubi puščico v letu, tako ljubi tudi lok, ki miruje."

Simon

Ivan ☆ 4 leta

Še utrinek z roditeljskega sestanka v vijolični sobi:

Jesen je bila z vstopom v vrtec za našega Andreja pomemben začetek. Na svoj način tudi za naju. Na roditeljskem sestanku je bilo lepo spoznati starše otrok, s katerimi naš fantič preživlja svoj čas, poslušati njihove izkušnje in mnenja ... Najlepše pa je bilo videti posnetek z utrinki iz vijolične sobe: prisrčno in ganljivo! Življenje gre res naprej z velikimi koraki!

Matija Ogrin

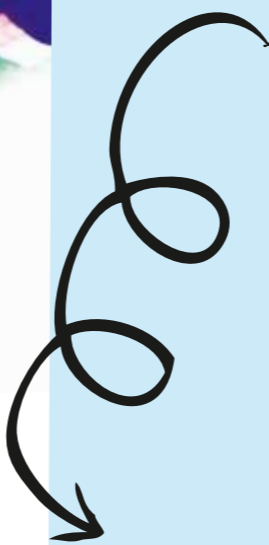
Doživeti prvi roditeljski sestanek svoje prvorojenke je seveda prav poseben dogodek. Vzgojiteljici Katarina in Ema sta se še posebej potrudili, da je bil roditeljski sestanek kot nekakšen praznik, ne le suhoparno srečanje staršev z vzgojitelji. Soba je bila lepo pripravljena, dnevni red natančno določen, informativna zložanka bogato opremljena ter pogovor na visoki ravni, kjer je vsak dobil besedo in pozornost. Najlepše pa je bilo videti fotografije otrok, kako lepo že znajo sami jesti in kako predano so pripravljali sladico za svoje starše. Rolada ni bila le lepa, ampak tudi zelo okusna. V svetu, kjer se malokdo potruži za druge, je Angelin vrtec kot oaza, kjer kraljujejo kreposti kot so veselje, potrpežljivost in upanje. Vse to smo lahko doživeli že na prvem roditeljskem sestanku v Oranžni sobi. Še enkrat sva dobila potrditev, da sva lahko hvaležna Bogu, da najina deklica hodi v vrtec, kjer bo črpala le dobro. Bog povrne vsem, ki ste vložili veliko truda, da je bil najin prvi roditeljski sestanek radostna izkušnja.

Cecilia in Miha Cerar (starša Julije Cerar)

Starši otrok zelene sobe smo se v sredo, 1. oktobra 2014, srečali na prvem roditeljskem sestanku. Za nekatere starše je bilo to srečanje letos že drugo, zame pa prvo, ker je najina hčerka Pia letos julija prestopila prag Angelinega vrtca. Topel pozdrav in kratek nagovor s. Nine Ipavec je nakazal, da bo srečanje potekalo v sproščnem vzdušju. Vzgojiteljica Neža in pomočnik Metod sta nas sprejela s pesmijo. Kakšno presenečenje zame! Razporeditev sedežev v polkrogu je po njunem pozdravu in prebrani knjigi o Benjaminu dobila svoj namen. Med branjem smo na platnu spremljali razvoj otroka v prispodobah, tako kot je bil prikazan v knjigi. Starši smo se po branju razdelili v skupine po štiri, se posedli v manjše polkroge in drug drugemu predstavili sebe, svojega otroka ter skušali opisati, v kateri razvojni fazi prispodobe je naš otrok. Mame smo se prav lepo nasmejale in si delile izkušnje. Sledil je pregled knjižice Angelinega vrtca »ABC informacije« s poudarki na pomembnih sporočilih. Vsak od staršev je prebral eno vizijo vrtca – upanje, da bo otrok, ko bo zapuščal vrtec, samostojen, da bo imel zaupanje vase, bo spoštljiv do drugih in do okolja, imel razvito sočutje do drugega, znal sodelovati z drugimi, imel bolj globalno vizijo pogleda na svet, imel razvit verski čut, bo opremljen s spretnostmi, veščinami in besednim zakladom, ki mu bodo omogočali, da bo ohranjal vedoželjnost in ji uspešno sledil, imel razvit državljanski čut, imel veselje do življenja ter bo vseživljenjsko ustvarjal. Domenili smo se, da se s primernim pozdravom, rokovanjem ob prihodu in odhodu ter primernim naslavljanjem z vzgojitelj/ico otroke uči še dodatnega spoštovanja. Sledilo je tajno glasovanje in razglasitev za predstavnika/co zelene sobe, člana/ico za Svet staršev, za mandatno obdobje enega leta. Sestanek smo zaključili s prigrizkom in klepetom.

Samo enkrat imamo priložnost narediti prvi vtis in moj vtis s prvega roditeljskega sestanka je bil zelo pozitiven. Hvala za prijetno uro in vse urice, ki jih naš otrok preživi med vami!

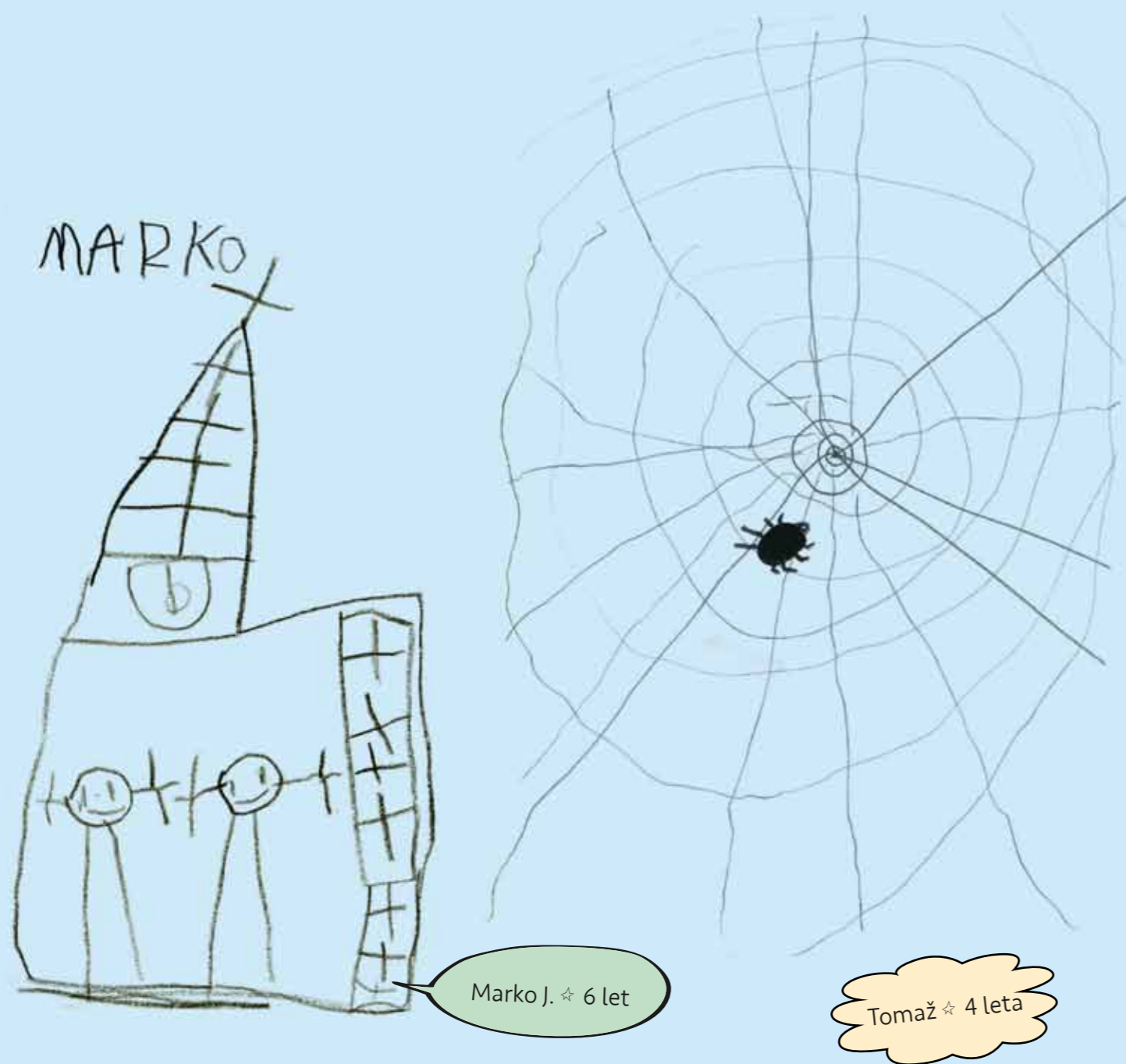
Karmen Volk Gašperšič

5 sol - vikend vzgojiteljev

Od 26. do 27. septembra smo se vzgojiteljice in vzgojitelj Angelinega vrtca družili v Hiši kruha pri Svetem Duhu. Odpravili smo se na dolg sprehod po poljskih poteh, si ogledali film »The Miracle Worker«, debatirali, se smejali, prepevali, klepetali drug z drugim in s tamkajšnjimi sestrami, si izmenjali zgodbe, kako smo začutili klic v svojo poklicanost itd. Na koncu me je pri sveti maši, ko smo bili najbolj eno med seboj, ob duhovnikovih besedah zadelo, kakšen blagoslov in milost je, da smo kot kolektiv povezani tudi na duhovnem področju in da lahko to duhovnost živimo tudi na delovnem mestu.

Anja Nidorfer

izlet na Rakovnik

česa se spomniš z izleta?

Lisbeth:
★Na izletu sem se igrala z žogo.★

Elizabeta:
★Na izletu smo se igrali, nabirali rože, iskali živali in jedli malico.★

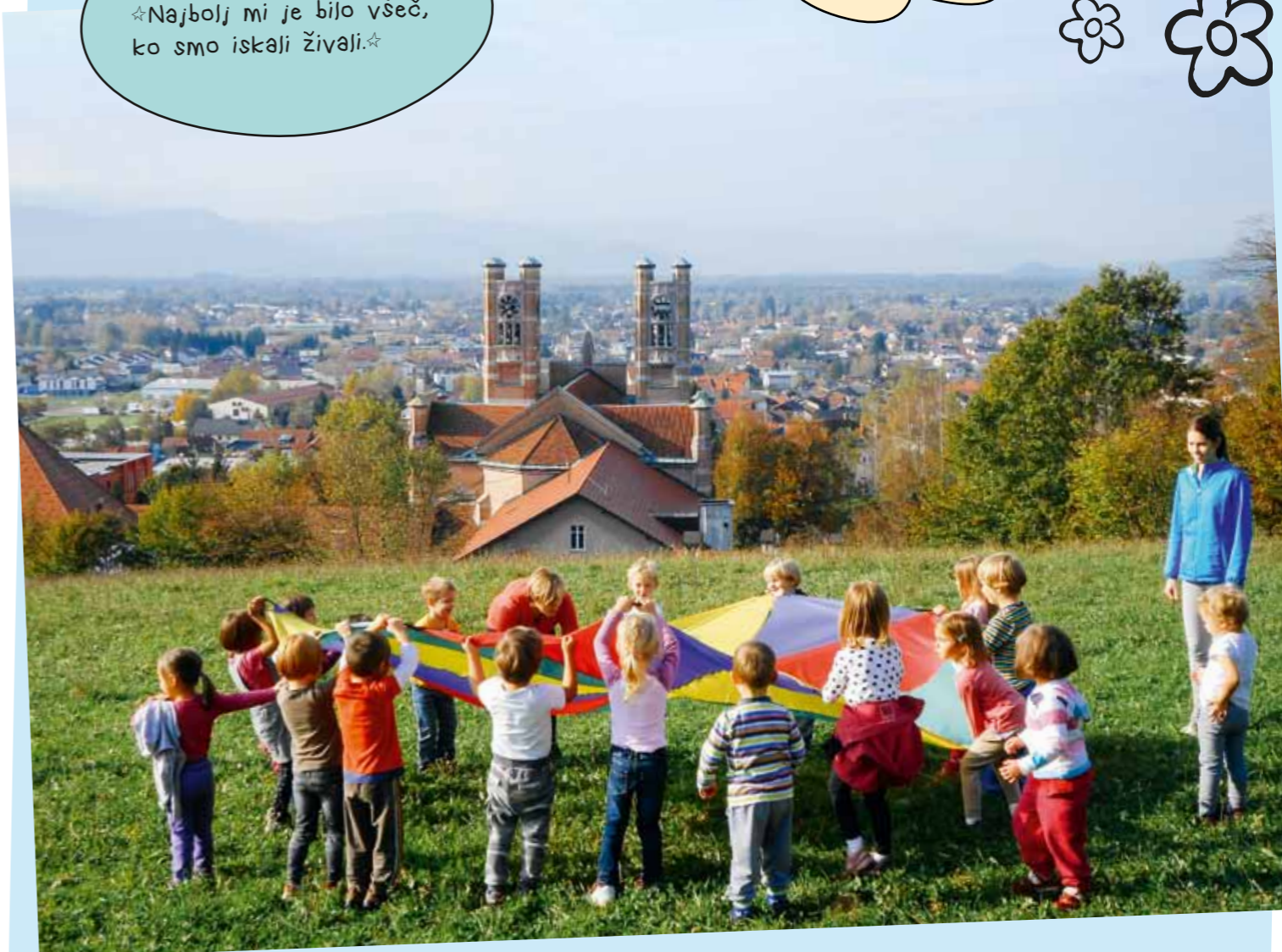
Ana O.:
☆Da smo jedli, da smo se igrali.☆

Lan:
☆Meni je bilo všeč, ko smo šli z avtobusom nazaj pa tudi malica.☆

Urh:
☆Na avtobusu in ko smo iskali živali.☆

Nika:
★Meni je bilo všeč na cilju★

Jakob M.:
☆Najbolj mi je bilo všeč, ko smo iskali živali.☆

iz rok v roke ali iz nog na noge

V Angelin vrtec je Luka začel hoditi septembra. Počuti se že čisto suverenega in nam vsem pokroviteljsko razlaga, kaj se je dogajalo (»Z Jonom sva se sabljala med kosilom in so nama vzeli nože.«), kje so bili (»Saj veš, mami, tam, kjer je tista nova ploščad.«) in kdo je bil glavni protagonist v določeni situaciji (»A veš, tista punčka, ki ti je včeraj pomahala iz rumene sobe, tista je Jana.«). Jaz, za razliko od sina, v vrtcu skoraj nikogar ne poznam in se počutim nekoliko izgubljeno, prav zato sem bila iskreno vesela povabila k akciji Iz rok v roke, ne toliko zaradi praktičnega namena, temveč bolj zaradi pozitivne pobude sodelovanja staršev oz. cele družine z vrtcem.

Ker si z možem želiva še več otrok, se nisva odločila, da bi premajhna otroška oblačila predala naslednji družini, sva pa spodbudila sina, naj izbere eno od svojih igrač in jo zamenja. Odločitev je bila za našega štiriletnika zelo težka. Igrač nima veliko oz. tiste, ki jih ima, pogosto uporablja, tako da je sprva predlagal, da bi zamenjal eno od igrač svoje mlajše sestrice, potem je nominiral enega od svojih mini avtomobilov in šele po nekajdnevem pogovarjanju in pregovarjanju, da naj izbere nekaj, kar je lepo in zanimivo zanj ter zato lepo in zanimivo za tistega otroka, ki bo to dobil, je izbral svoje živalske domine. V petek zjutraj se je za slovo še malo poigral z njimi, potem pa sva se skupaj odpeljala proti vrtcu. Močno je deževalo in ker ga je skrbelo, da se dominam ne bo kaj zgodilo (»Saj veš, mami, če se les zmoči, zgine.«), jih je pospravil v nahrbtnik. Ko sva stopila v razred 1, kjer se je vse skupaj dogajalo, je Luka ponosno izročil svojo škatlico in skrbno pregledal nabor igrač in knjig, ki so bile na voljo, ter izbral rešilni avto. Pospremila sem ga k njegovim zelenčkom in se še enkrat vrnila nazaj, tokrat sama. Tudi solo obisk je bil zelo uspešen. Ne le, da sem našla dežne škornje za našo punčko, tudi naklepetala sem se z drugimi mamicami.

Popoldne je Luka takoj opazil, da ima sestrice nove škorenjčke. Ko sem mu razložila, da jih je dobila od vrtca, ga je seveda zanimalo, kaj je ona prinesla v zameno. Še dobro, da je tisto jutro deževalo in smo lahko šli vsi skupaj skakat po lužah. Luka z rešilnim avtom v nahrbtniku, Liza pa v novih roza škorenjcih.

Maja Jelinčič Balažič

večer z očeti rumena soba

Večer z atiji je vedno nekaj posebnega. Zgodi se le enkrat na leto in ga vsakič znova pričakujem tako, kot Pija pričakuje svetega Miklavža. Tudi Pija je komaj čakala – od doma sva se odpravila, kot bi mignil. Od avta do vrtca je Pija tekla in verjetno prvič v zgodovini se je zgodilo, da sva bila tokrat midva prva v vrtcu. Potem je sledila učna ura za atija.

Takoj na začetku mi je Pija spontano uresničila mojo (neuresničeno) otroško željo – pokazala mi je, kako se melje kavo s pravim ročnim starinskim mlinčkom. Nato sestavljanka oziroma štiri sestavljanke v eni – najprej sestaviš jajce, nad njim piščančka, nato piščanca in na vrhu kokoško. Nato sva se preselila v nekoliko bolj miren kotiček, kjer sva iz lesenih delčkov sestavila zemljevid Evrope. Tik ob nama je en fant s svojim atijem raziskoval električno prevodnost različnih predmetov – s standardno 4,5-voltno baterijo, dvema žičkama in žarnico. Spet popolno presenečenje zame (po duši sem tehnik), ko sem videl, kako malo je potrebno, da se otroka na preprost in privlačen način seznanji z osnovami elektrotehnike že v vrtcu.

Konec dela z materiali je naznanila pesem »Pospravimo, pomagamo pospravljati, pospravimo, pomagamo«. Atiji smo se z otroki v naročju usedli na črto in sledil je čas za umiritev in kratko molitev. Nato vlakec z atiji, po vlakcu pa sok in res slasten burek. Ko je bil želodec poln, pa še trenutki za Pijino dušo – risanje risbice za mizo s prijateljico Niko, vključno z norčijami in neprestanim smehom.

Večer z atiji je bil tudi tokrat nekaj posebnega. Lepo je soustvarjati skupaj s Pijo v njenem okolju, hkrati pa sem vsakič znova očaran nad montessori materiali, ki že vrtčevskim otrokom omogočajo spontano seznanjanje s pomembnimi življenjskimi zakonitostmi. Da, lahko rečem da je bil (tudi ta) večer z atiji zame neprecenljiv.

Miha Paternoster

večer z očetmi zelena soba

Veselim se večera z očetmi, čeprav nisem vedel, kaj naj pričakujem ali kako bo izgledalo. Radovedna in polna pričakovanj sva z Jakobom prišla v vrtec in moram priznati, da je navdušenje od prvega trenutka naprej samo naraščalo. Ker je Jakob nov v vrtcu in je vse novo tudi za nas, mi je bilo že takoj všeč, kako nas je vzgojiteljica Neža sprejela, nam simpatično predstavila pravila hiše in dala Jakobu navodila, kako in kaj naj počne z mano. Ja, tokrat je bil on moj šef. ☀️ Izraz na njegovem obrazu je izžareval ponos, veselje in srečo, da sem jaz tam z njim. In to je največ, kar mi je lahko tisti večer podaril.

Malo bolje sem spoznal vrtec ter način spoznavanja sveta iz perspektive malčkov in ostalih stvari, ki nas obdajajo v življenju. Priznam, da sem bil pozitivno presenečen in vesel, da je Jakob lahko del zgodbe Montessori. Imela sva debelo uro časa zase in zelo sem užival v vsakem trenutku, ko je Jakob prinašal materiale in mi kazal, kaj vse se je v slabih treh mesecih naučil. Pika na i pa so bile seveda fantastične palačinke izpod rok vzgojiteljice Neže. Z veseljem sva počakala, da sva prišla na vrsto, vmes pa še malce pomagala vzgojiteljici Neži pri postrežbi. Jakob je neizmerno užival v vlogi natakara.

Za zaključek smo se usedli na črto, očetje pa smo dobili izjemo težko nalogo ☀️ – narisati smo morali avtoportret, potem pa smo skupaj prižgali svečke, zapeli in zaplesali ob spremljavi spretnih rok vzgojitelja Metoda in njegove miniaturne kitare. Na koncu smo se poslovili na najlepši možen način, ko je vzgojiteljica Neža v šepetu poklicala enega malčka za drugim, rokovali smo se ter pokrižali otroke z blagoslovljeno vodo. Za zaključek lahko rečem le iskrena hvala za čaroben večer in Bog z vami.

očka Mihael

★ Kaj je bilo všeč otrokom Zelene sobe? ★

★ priprava testa ★

★ rjave stopnice in roza kocke ★

★ zabijanje žebeljev ★

★ črta ★

★ da je lahko očku pokazala delo ★

★ palačinke!!! ★

★ banka ★

★ elektrika ★

★ risanje ★

★ da sta brala knjige ★

★ risanje avtoportreta ★

večer z očetmi vijolična soba

Tokratnega očkovega večera sem se kot očka novega vijolčka udeležil prvič. Ker dogodka sprva nisem poznal, sem najprej razmišljal, da gre morda za večer, namenjen druženju očetov, pogovor, izmenjavo mnenj, izkušenj. Večer je seveda minil v precej bolj navihanem in prijetnem vzdušju z našimi najmlajšimi za mizicami ali na preprogah, s plesom in petjem. Že nekaj dni pred dogodkom me je Ivan spraševal, kdaj bo Večer z očki in ali bova šla tudi midva. Seveda sva se polna pričakovanj tistega novembrskega večera odpravila proti vrtcu. V Vijolični sobi sva bila med prvimi in Ivan je med polnimi policami zanimivosti hitro začel iskati, kaj vse mi bo pokazal. Soba se je hitro in tiho napolnila. Naslednja ura je minila v prijetnem vzdušju ustvarjanja in spoznavanja novih nalog, ki so se do takrat zdele morda "pretežke", a so z očkovo spodbudo in pomočjo popeljale do končnega zadovoljstva. Otroci so ob spremljavi vzgojiteljic Martine in Pavline predstavili nekaj pesmic in bansov ter nas pogostili s piškotki in sokom. Druženje smo končali s pesmico angelu varuhu, da nas je varno pospremil domov.

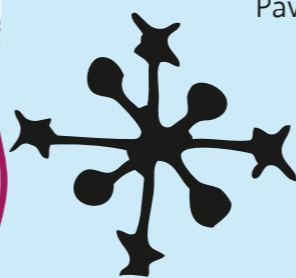
Matej Avanzo

praznovanje božiča v jasliah

»Pridi k nam, Gospod, pridi k nam ...« je odmevalo med otroci, ko smo se ves december pripravljali na prihod prav posebnega Otroka. Čas pričakovanja je dosegel vrhunec s postavljanjem jasliah in skupnim praznovanjem 23. decembra. Vsi otroci in vzgojiteljice smo se zbrali v Rdeči sobi, kjer smo ob pripovedovanju Božične zgodbe odkrivali veliko skrivnost rojstva. Po blagoslovu jasliah in ob petju božičnih pesmi smo v procesiji nadaljevali praznovanje v Oranžno sobo pa vse do vhoda v jasli, kjer smo ravno tako počastili Jezusa. Ob napevu večne pesmi »Svete noči« smo vzgojiteljice blagoslovile vse zbrane otroke. Po končani procesiji so nas obiskali tudi starejši otroci iz vrtca in med nas ponesli vonj kadila, svetlobo sveče ter milost blagoslovljene vode. Praznovanje smo zaključili s skupnim prazničnim kosilom, kjer smo se zbrali za svečano pripravljeno mizo. Tako je minil praznik Luči in veselja med najmlajšimi otroki našega vrtca.

Emma Benec Čuk

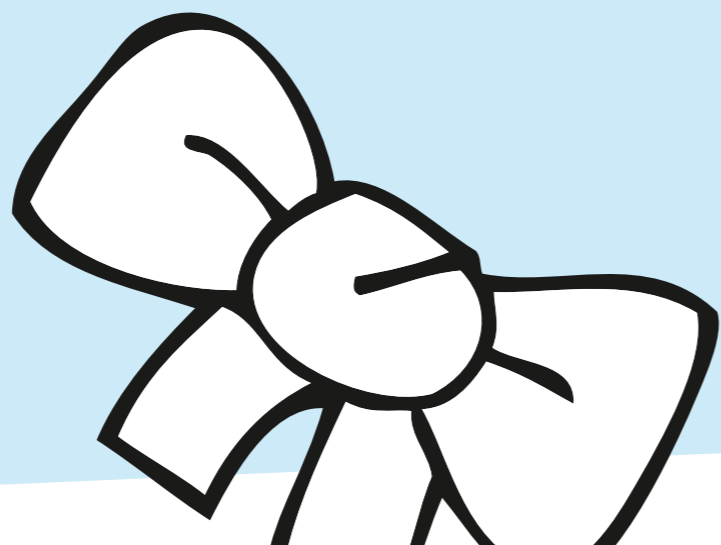

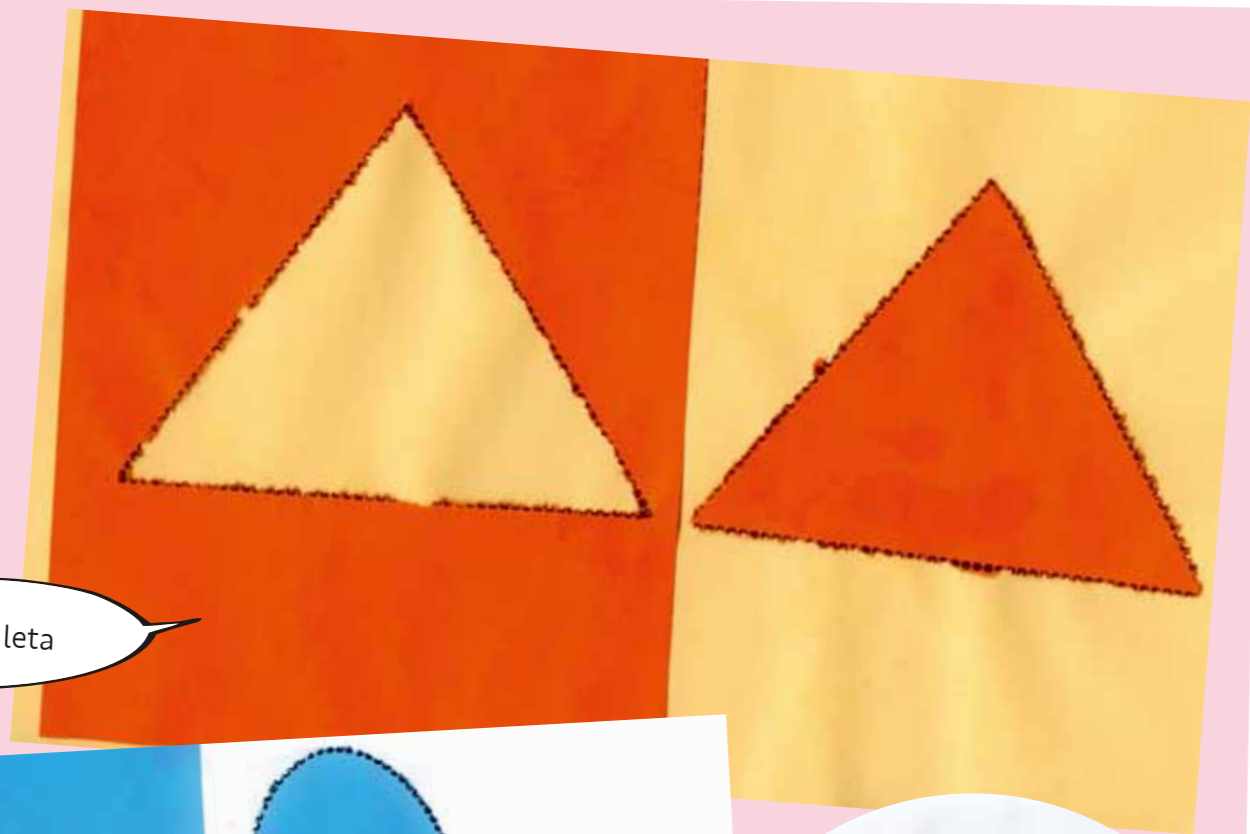
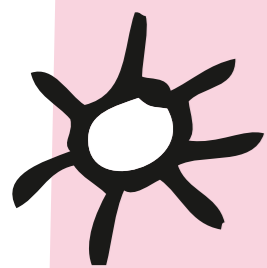
praznovanje božiča v vrtcu

V pričakovanju Jezusovega rojstnega dne smo v Vijolični sobi vsak dan v adventu prebrali posebno spodbudo iz naših "kopic". Prebrane kopic smo obešali na vrvico, da smo lahko videli, koliko dni nas še loči do Božiča. Nekatere naloge so bile lažje, za druge smo se morali pa kar potruditi: pri počitku bom miren, na igrišču se bom lepo igral ipd. Izdelali smo tudi voščilnice in jih poslali našim prijateljem. Najbolj všeč nam je bila tista naloga, ko smo šli na obisk k sestram uršulinkam ter jim zapeli pesem; dobili smo tudi posladek – vsak svoj piškot! Veliko zanimanja pa je požela izdelava figuric za jaslice: vsak otrok je izdelal svojo ovčko, kdor je želel, pa je lahko naredil še kakšnega pastirja ali člana Svete družine; volno smo ovili okrog starih škatlic za film.

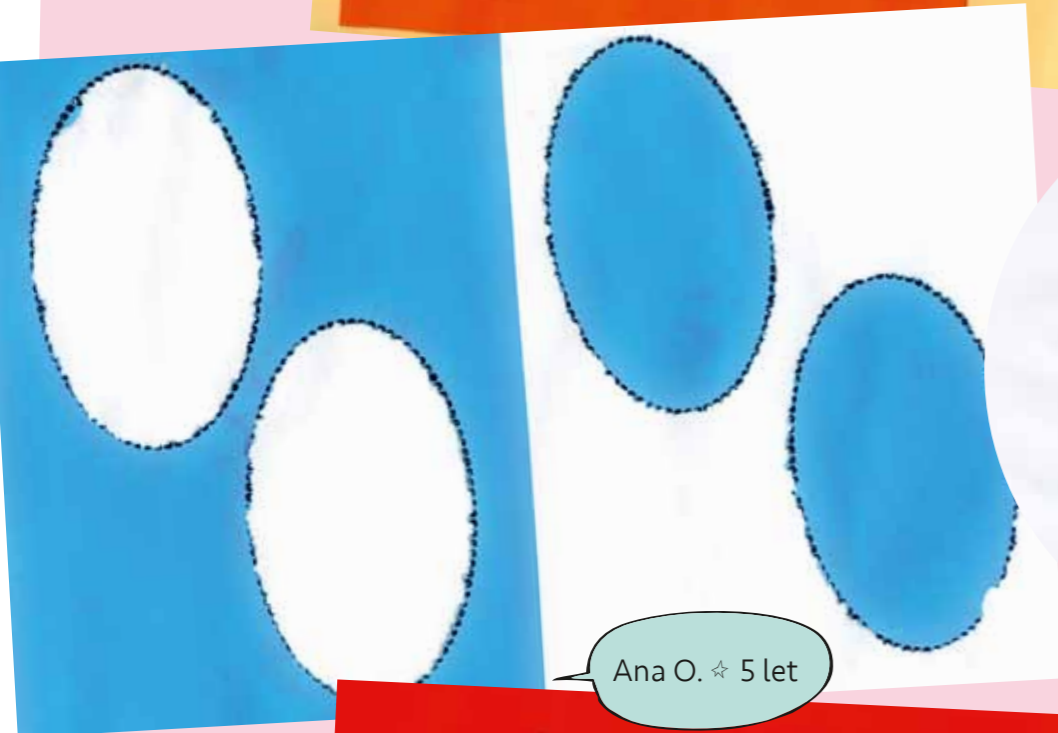
23. decembra, zadnji dan v vrtcu pred Božičem, smo lahko končno postavili ovčke in figurice v jaslice. Za tako svečan dan smo posebej lepo pripravili mize za kosilo ter se odpravili v Zeleno sobo, kjer smo začeli blagoslov vrtca: iz Zelene sobe v Razred 1, v Vijolično sobo, učilnico Piruete, v atrij, v obe jaslični sobi, čez igrišče ter skozi Rumeno sobo nazaj v Zeleno. Ves čas blagoslova smo peli božične pesmi ter molili rožni venec; trije otroci so pa lahko nosili kadilo, vodo in večno luč. Imeli smo še dovolj časa, da smo se odpravili pogledat jaslice iz slame ob Ljubljani in ko smo se vrnili na igrišče, smo še okrasili smreko z okraski, ki smo jih izdelali iz modelirne mase.

Pavlina Zrimšek

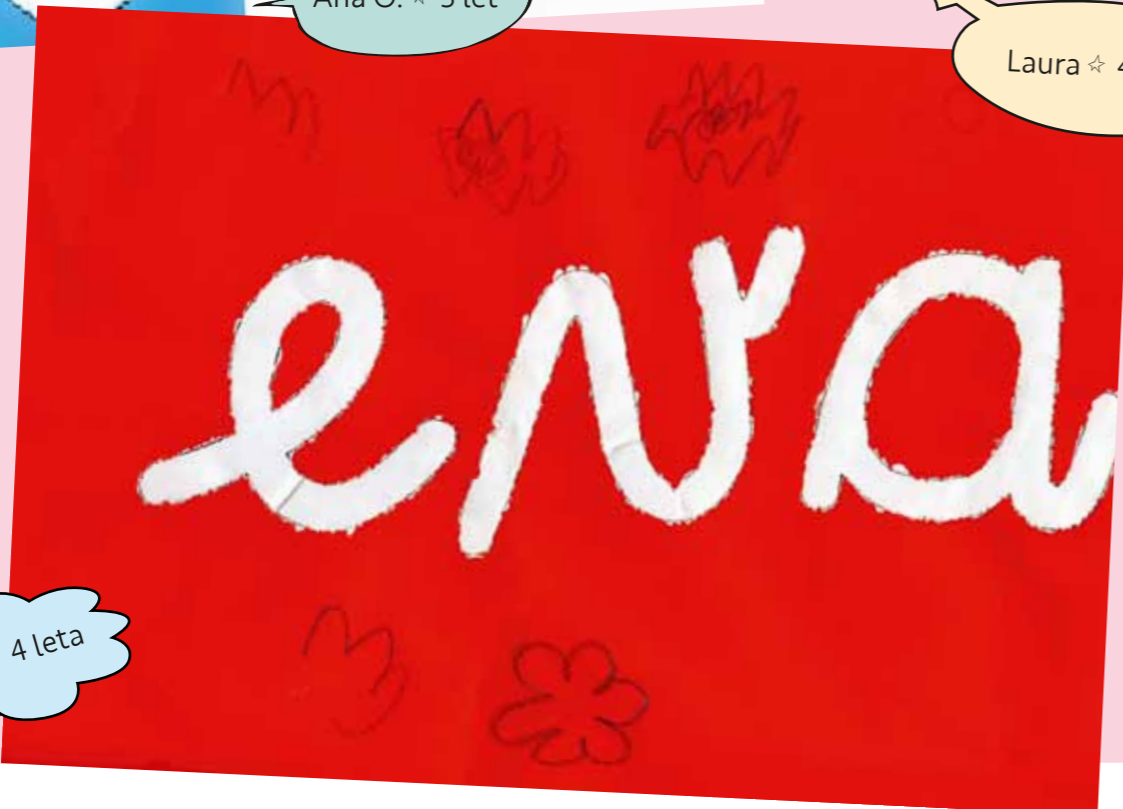
Andrej ✨ 3 leta

Ana O. ✨ 5 let

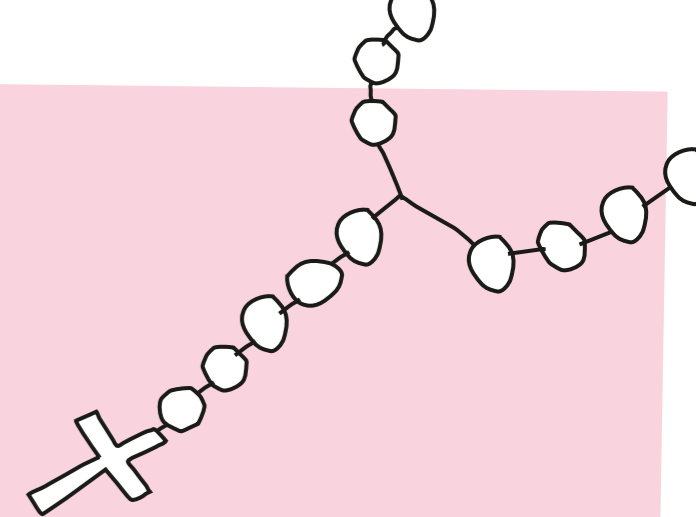

Laura ✨ 4 leta

Eva D. ✨ 4 leta

TIHA OPAZOVANJA

Kadarkoli pogovor doma v družinskem krogu nanese na moje otroštvo, se me domači najprej spomnijo kot neopazno deklico, ki je ves čas tiho opazovala svet okoli sebe ali pa si s pomočjo domišljije ustvarjala nek svoj svet, svoje kraljestvo, v katerega sem lahko vedno znova pobegnila. Z odraščanjem se je domišljija sicer manjšala, a še vedno mi kdaj pa kdaj ustreza, da se samo usedem ter tiho opazujem svet okoli sebe, pa naj bo to med vožnjo z avtobusom na poti domov ali pa na sprehodu z možem v naravi. Vse to delam avtomatično, brez razmišljanja, ter v tistem trenutku vsaj za hip pozabim na skrbi in obveznosti, ki me še čakajo. Čisto drugače pa je tiho opazovati otroke. Po glavi se mi med tem poraja ogromno misli in ugotovitev. Ko tako spremljam njihov razvoj in sem deležna njihove kreativnosti, ki se vsak dan znova na drugačen način izraža, se res čutim blagoslovljeno, da me je pot pripeljala v vrtec. Ko vidim, kako napredujejo v samostojnosti, v izražanju (tako govornem kot kreativnem) ter rastejo in se tudi fizično razvijajo, si želim, da bi kljub vsem oviram in preizkušnjam, ki jim jih bo pripeljalo življenje, ohranili to nedolžno otroškost in ljubezen.

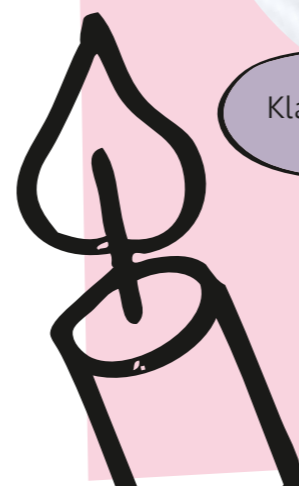
Sara Emeršič

Klara ✨ 4,5 let

Nuša ✨ 3 leta

DNEVNIK DOGODKOV

MAJ - JUNIJ

pritrkovalci

popoldan z
babicami in dedki

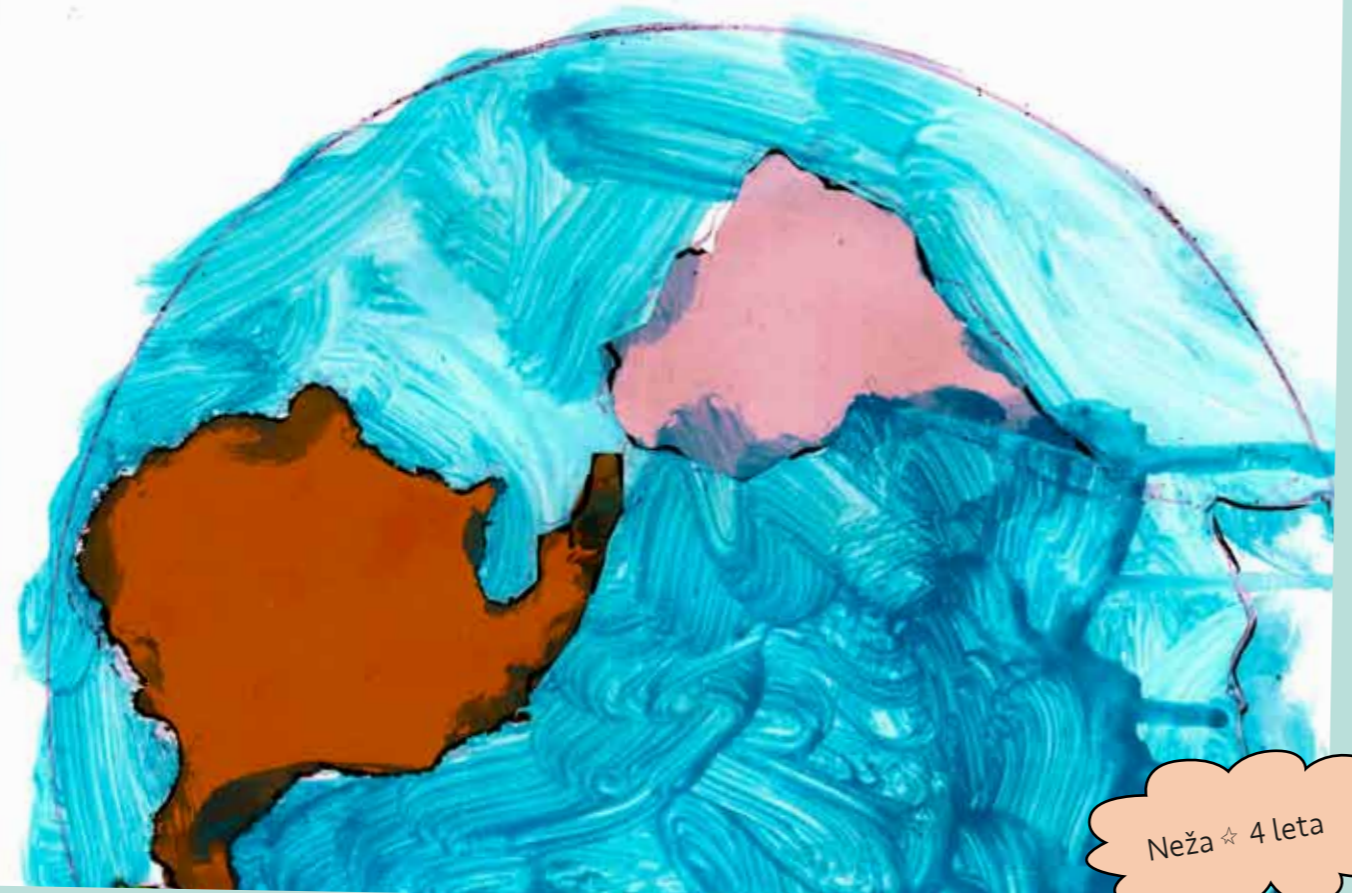
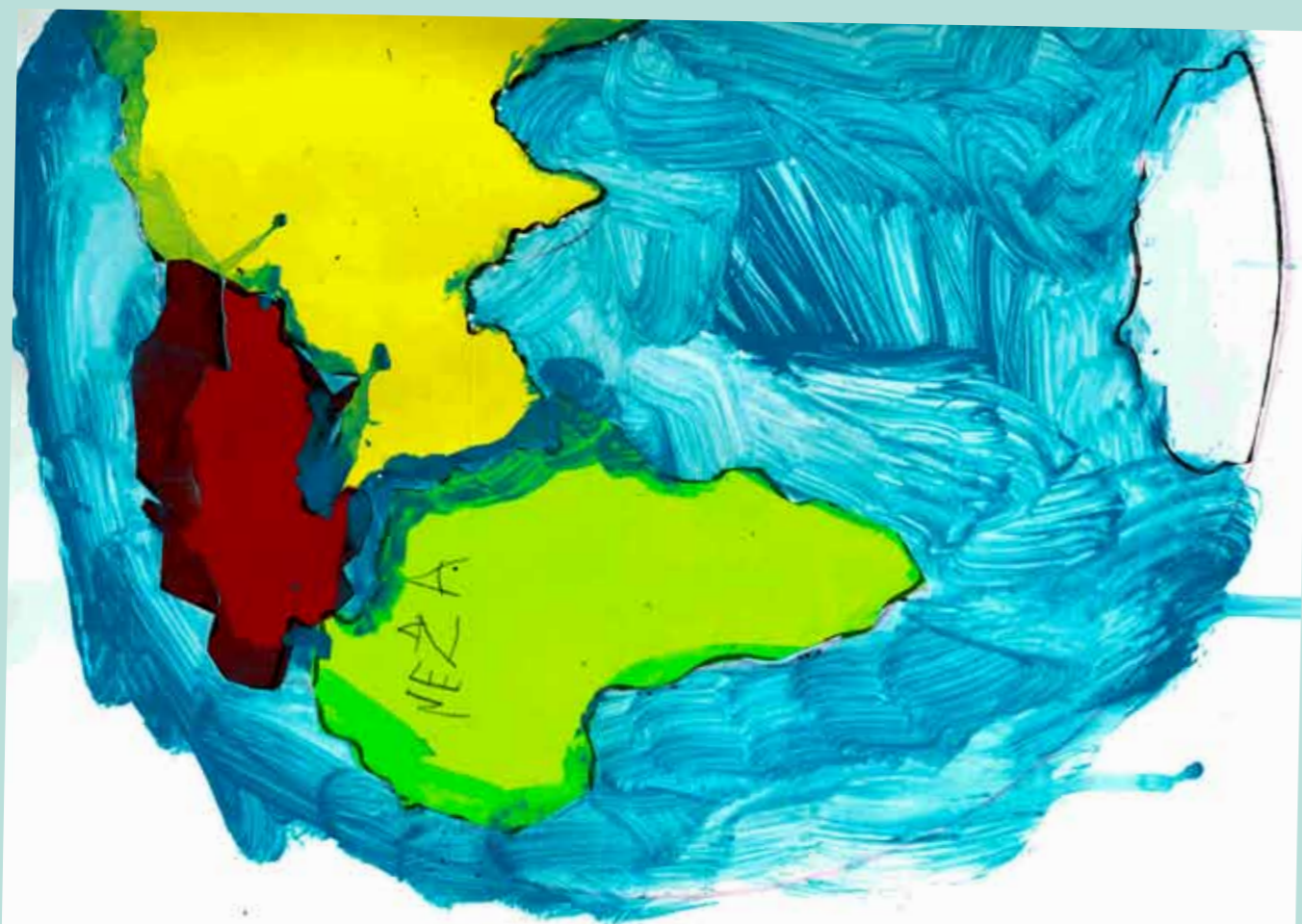

obisk vodovodarja

obisk živalskega vrta

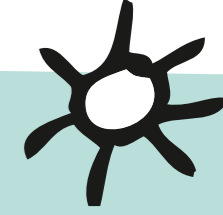
Neža ☆ 4 leta

skupni vikend vzgojiteljev

SEPTEMBER

jesenski dnevi

dobili smo Ota

rdeča soba

oranžna soba

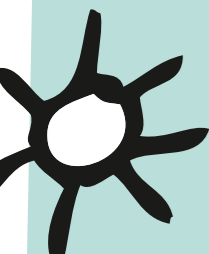
zelena soba

rumena soba

vijolična soba

OKTOBER

izlet na Rakovnik

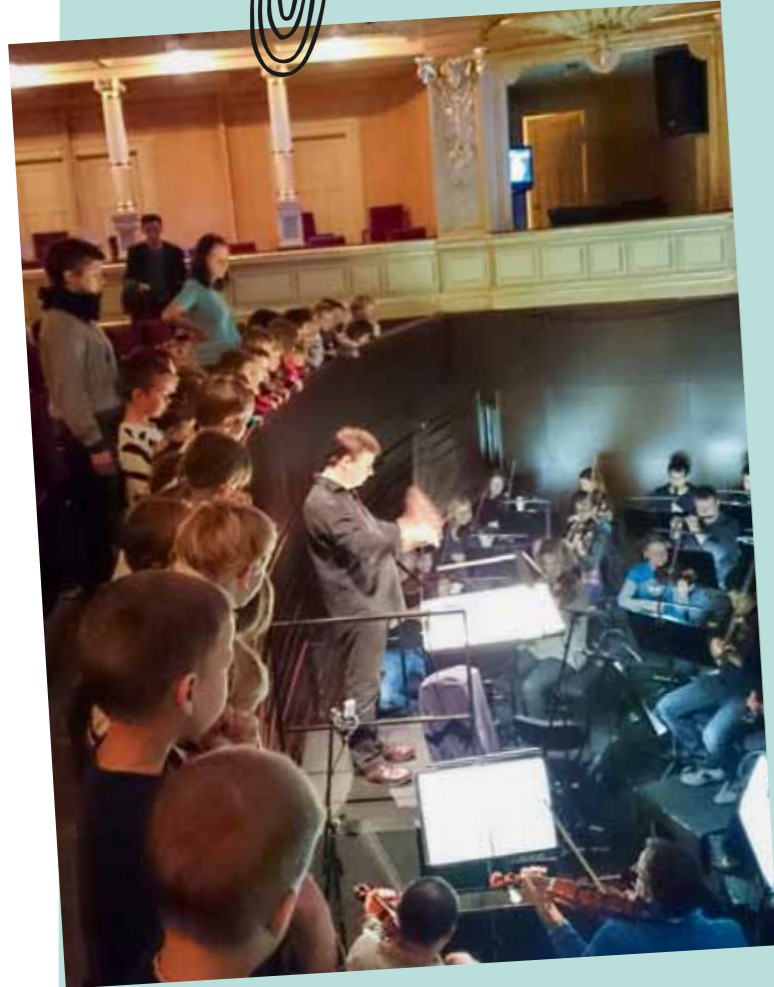
NOVEMBER

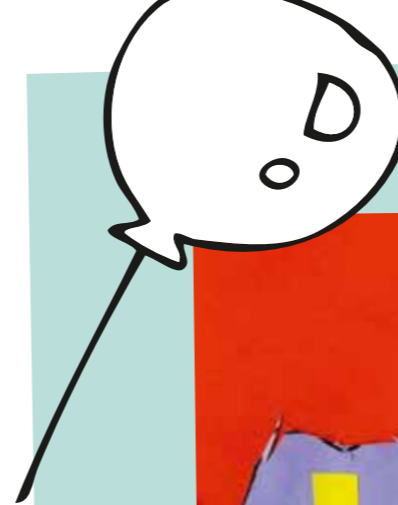
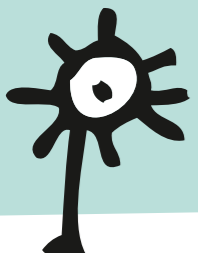
iz rok v roke

obisk Opere

večeri z očetmi

Lan ☆ 4 leta

Maks ☆ 5,5 let

DECEMBER

prihod sv. miklavža

postavljanje jaslíc

blagoslov vrtca

HOP
HOP

gibanje - 1.del

Gibanje v vseh mogočih oblikah je pomembno za zdrav psihofizični razvoj vseh ljudi. Stavek, ki bi ga morali slišati, brati in seveda uresničevati prav vsak dan. Poznati in izvajati bi ga morali tako otroci kot odrasli. Predvsem slednji pogostokrat pozabljajo, kaj počnejo in koliko vzamejo otroku, ko jim z različnimi »mašili gibanja« nadomeščajo vsakodnevno potrebo po hoji, teku, skakanju. Ponujajo jim računalnike v vseh mogočih oblikah in upajo, da se bodo intelektualno razvijali po vseh danes zahtevanih normah.

Sama pri delu v vrtcu opažam, kako naporni so pogosto ponedeljki. Otroci, željni gibanja, si želijo telovadnice, igrišča. Pogostokrat slišim od otrok izjave »/.../ nismo imeli časa, da bi šli ven, bilo je slabo vreme za izlet, bili smo ves vikend doma in gledali televizijo, igrali računalnik/.../«.

Je mar tempo življenja res tak, da nam počitek pomeni le ležanje na sedežni garnituri? Ali pozabljamo, kako se lahko sprostimo in razvedrilo ob prijetnem sprehodu v naravi, hoji na bližnji hrib, lovljenju po gozdu in srkanju primarne energije zelenja, ki nas obdaja?

Morali bi prebuditi raziskovalca v otroku. V otroku, željnem hoje, opazovanja, premagovanja ovir v naravi. Naloga odraslih je, da otroku v času, ko potrebuje magičnost gibanja, omogočimo, da se lepota otroštva spomni tudi skozi prizmo gibanja in športa. Moramo mu omogočiti spoznavanja lepote v skrivanju, hoji, teku, kolesarjenju, plavanju, rolanju, smučanju ... In da bomo lahko dolgo hodili, moramo vmes veliko vaditi, trenirati, skratka, se veliko gibati. Splošno znano je, da se predšolski otrok uči s pomočjo izkušenj, ki so spontane, konkretne in predvsem individualne. Da bi se otrok nekaj naučil, mora imeti možnost raziskovanja, poizvedovanja in nenehnega preizkušanja naučenega. (Lipičnik-Vodopivec, 2003, str. 11).

Vsi, ki smo ob otroku, mu moramo to ponuditi. Največkrat takšne izkušnje doživi in izživi na sprehodih z opazovanjem okolja, iskanjem skrivnostnih, zanj neznanih stvari.

Hoja – tako zelo vsakdanje gibanje, da se ga skoraj ne zavedamo. Postavimo nogo pred nogo, naredimo prvi korak in sprehod, gibanje, učenje se lahko začne. Je ta skoraj nezavedna oblika »premikanja« res tako preprosta? Tako vsakdanja, samoumevna? Lahko hoja otroku omogoča širši spekter gibanja? Lahko hoja pozitivno vpliva na zdravje? Kje se gibalno-športna vzgoja otroka sploh začne? Kaj v tem pojmovanju pomeni korak? In kam pripelje korak otroka od trenutka, ko spusti oporo? Hoja – kar tako ali nuja? To so vprašanja, ki so se mi pojavljala in ki sem jih poskušala razvijati tako v teoretičnem kot v empiričnem delu svojega diplomskega dela. Vodila in usmerjala sem otroke k zavedanju pomembnosti hoje ter ob njih in z njimi iskala odgovore na vprašanja, ki sem si jih zastavljala. Otroku potrebuje veliko gibalnih možnosti, ki mu jih lahko ponudimo z raznovrstnimi dejavnostmi. Nikakor ni zanemarljivo, da je večja telesna kondicija tudi boljša podlaga za naravno odpornost otroka

proti boleznim. Otrok z gibanjem uravnava tudi krvni tlak in pulz ter porablja zaužite kalorije. Z gibanjem dviguje raven adrenalina, kar v telesu sprosti več različnih dejavnikov za dobro počutje. Vloga in pomen motoričnih potencialov je v ospredju zanimanja v vzgojno športni praksi predvsem zato, ker so motorične sposobnosti, razen nekaterih izjem, skromno dedno pogojene (Muhič, 2003, str. 184).

Slaba telesna kondicija, nepravilen telesni in nezadosten intelektualni razvoj, slabi senzorni nadzor gibanja telesa in slabi pogoji za gibalno-športne dejavnosti so velikokrat vzrok za slabo počutje, za različne kronične in akutne bolezni ter nezadosten celostni razvoj otroka. Torej je že vse naštetjo dovolj velik oz. pomemben razlog, da se odrasli potrudimo in ponudimo otroku kvalitetne gibalno-športne dejavnosti.

Načela, ki ustrezajo značilnostim predšolskih otrok

a) Načelo primernosti in akceleracije

Razvoj motoričnih sposobnosti pri otroku do šestega leta omogoča ogromen razvojni skok tako po obsegu kot po kakovosti gibalnih vzorcev. Ker gre za tako velik razvojni skok – tudi v smislu spoznavnega, čustvenega in socialnega razvoja, moramo pri izbiri vsebin, oblik in metod dela upoštevati najprej načelo primernosti. To pomeni, da prilagajamo gibalno-športne vsebine otrokovi biološki starosti. Seveda pa je pomembno tudi načelo akceleracije, kar pomeni, da smo vedno tudi nekoliko pred resnično stopnjo otrokovega razvoja.

b) Načelo individualnosti

Otrok rešuje gibalne probleme na njemu svojstven način. Tako postane gibalna naloga sredstvo za individualno reševanje gibalnih vzorcev. Da pa bi lahko to načelo dosledno upoštevali, moramo o otroku zbrati čim več informacij, njegove odzive in pričakovane reakcije, pomagati vsakemu otroku, da usvoji potrebne gibalne vzorce, ki omogočajo pospešen razvoj gibalnih sposobnosti, in imeti nadzor nad napredovanjem gibalnih sposobnosti.

c) Načelo interesa, doživljanja in motivacije

Interes je, da se otrok pozitivno odzove na izzive okolja in da svoje dejavnosti usmerja k reševanju izzivov. Še posebej je pomembna čustvena naravnost. Če otroka silimo k dejavnosti, bo učinkovanje izjemno majhno. Pomembno je, da s pravilno motivacijo aktiviramo otrokova pozitivna čustva do gibalno-športne dejavnosti (vključimo glasbo, uporabimo različne pripomočke ...).

Načela vodenja

a) Načelo aktivnosti otroka

Potreba po gibanju je ena izmed otrokovih temeljnih potreb. Seveda moramo za to postaviti ustrezne razmere, kot so dobro počutje otrok, ustrezni materiali, ...

(nadaljevanje v prihodnji številki)

Tina Erzar

Mila ☆ 4,5 let

VPRAŠANJA STARŠEV

otrok in konflikti v vrtcu

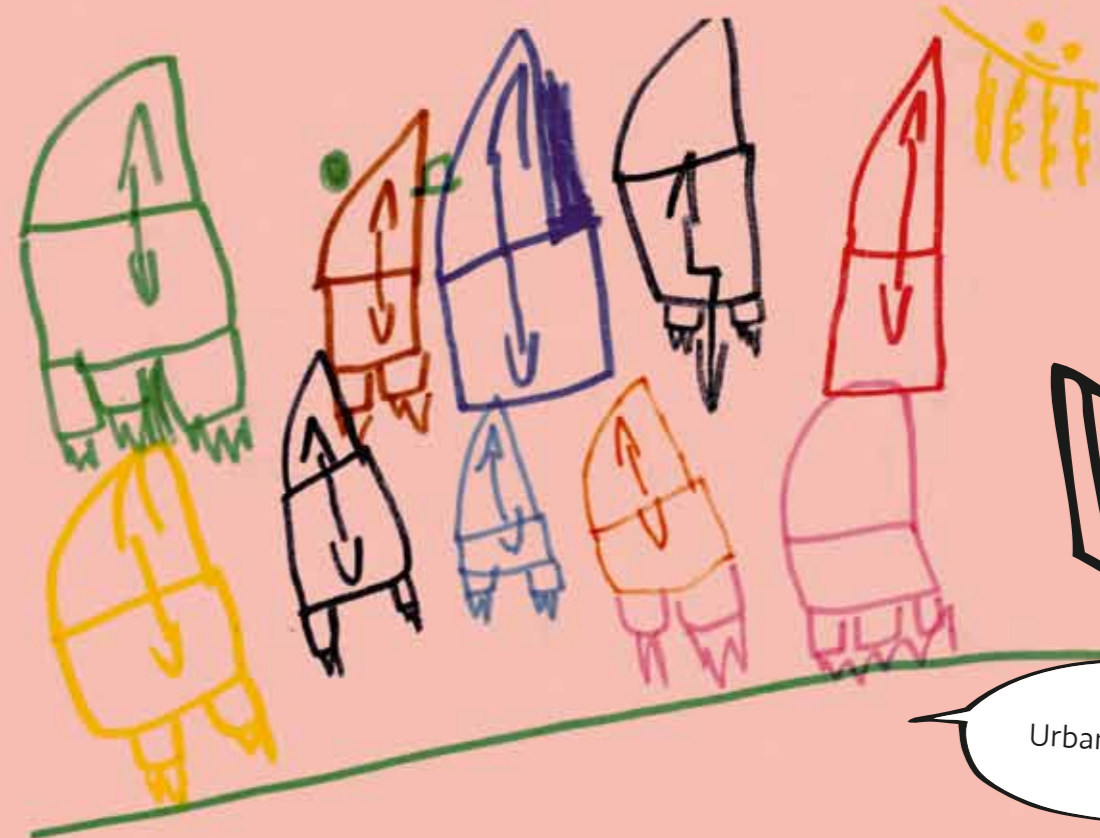
Konfliktov v vrtcu je toliko, kolikor je otrok in situacij v skupini. Se pravi ogromno in vsakega rešujemo individualno, odvisno od situacije in otroka. Seveda vseh situacij ne moremo poimenovati konflikti. Beseda konflikt ima kar težak prizvok in si to ponavadi zamislimo kot velik prepir. Pri otrocih pa gre največkrat le za izražanje njihove volje in iskanje mesta na tem našem ljubem planetu. Konflikte ali bolje rečeno uveljavljanje sebe kot človeka lahko delimo na odnose, ki se ustvarjajo med otroki, in tiste, do katerih prihaja med otrokom in odraslim (vzgojiteljem).

Med otroki prihaja do konflikta največkrat zato, ker je nekdo nekoga porinil, je eden drugemu hotel brez dovoljenja pomagati pri delu, je ena rekla drugi, da ni njena prijateljica, je nekdo pohodil jakno drugemu, ... Skratka - gre za to, da en otrok trči v drugega, kar v drugem sproži nelagodni občutek. Otroci to rešujejo na različne načine. Nekateri sami hipoma reagirajo in hitro kaj povedo nazaj ali fizično odreagirajo, druga pot pa je ponavadi ta, da pridejo po pomoč k odrasli osebi. Naša vloga je, da se z otrokom pomenimo, kaj v taki situaciji lahko naredi (Kaj pa misliš, da lahko sam storiš? Mu lahko kaj rečeš? Kako bi rešil situacijo?), ali mu predlagamo, da drugemu otroku pove, da mu to ni všeč in da ne želi, da to dela. Tretja in tudi zadnja možnost je, da se mi vmešamo v konflikt. Osebno menim, da moramo otroka najprej naučiti, kako naj se odzove na konflikt, če pa res ne gre, se z obema otrokoma skupaj pogovorimo o dogodku. Zanimivo je - kar se večkrat izkaže - da sta za konflikt bila soodgovorna oba, zato se je nevarno postavljati v vlogo razsodnika. Zanimivo mi je tudi večkrat osebno potrjeno dejstvo, da če se želimo starejši postavljati v vlogo razsodnika, bodo otroci kar naprej za vsako malenkost hodili »tožarit«. Pri nekoliko starejših otrocih, sploh če smo od

daleč opazovali situacijo in videli, da se lahko otroka sama pogovorita, oba kar spodbudimo, da sta že velika in se znata sama pogovoriti. Nekoliko drugačni so konflikti med otrokom in odraslim. V vrtcu se na tem področju pojavlja konflikt v obliki uveljavljanja svoje volje. Otrok si je vzel material in ga noče dokončati in pospraviti, otrok si dolgo izbira delo in ponavadi vzame delo, ki ni primerno zanj, otrok ne upošteva pravil, ne obnaša se primerno do odraslega ali otroka ... Moja naloga kot vzgojitelj je, da pokleknem k otroku, ga po potrebi primem za roko in mu počasi z mirnim glasom povem, kaj od njega pričakujem. Stavek spoštljivo začnem z: »Ime otroka, danes si si izbral to delo in želim, da ga dokončaš. Potrebuješ pomoč? Pridi, ti bom pomagala. Zdaj pa to delo pospravi na polico.« »Vidim, da že dolgo izbiraš delo. Predlagam ti, da izbereš med delom z rdečimi palicami, pomivanjem mize ali pa med zabojem s paličicami. Kaj boš izbral?« »Ime otroka, ni mi všeč, če se tako pogovarjaš z menoj. Če mi želiš kaj povedati, lahko položiš roko na mojo ramo in počakaš, da se obrnem k tebi.« Pri dogovorjenem poskušam vztrajati. Moje besede, predlogi morajo biti realni, premišljeni.

V teh letih sem gotovo imela več različnih primerov, pri katerih določene smernice za reševanje konfliktov niso delovale. Kakšnega otroka sem morala dvigniti in ga odstraniti iz sobe, da se je lahko toliko umiril, da sva se lahko pogovorila. Včasih si lahko kot vzgojitelj tudi obrncan, opljuvan, odrinjen. Takrat je zelo pomembno, da ohraniš mirno kri, če pa tega ne zmoreš, pa je bolje, da se za nekaj trenutkov odstraniš, umiriš in nato zopet vrneš ali pa za pomoč prosiš svoj tim, ki je ponavadi bolj miren, ker tega ni doživel.

Druga situacija je, da te otrok popolnoma ignorira in se ne želi s tabo pogovarjati. V takem

Urban ☆ 4 leta

primeru mu kljub vsemu povem svoja pričakovanja (saj me kljub vsemu sliši ☺) in se umaknem, se pa večkrat vračam k njemu. So že bili otroci, ki so se čez čas sami omeščali in sami začeli komunicirati in spraševati. Ja, dva otroka nista enaka in pri dveh ne moreš ponoviti istega načina. Vsak otrok je edinstven in tudi pristop je edinstven.

No, tu je le nekaj primerov. Seveda je situacij in otrok veliko. Vloga odraslega je, da pokaže otroku način, pot do uspešne komunikacije v svetu. Otroci velikokrat reagirajo hipoma in reakcijsko. Težko premislijo, preden reagirajo. Ali nimamo velikokrat tudi odrasli te težave? ☺

Ker sem tudi sama mama, lahko v svojem imenu povem, da mi v vrtcu velikokrat uspe reagirati na tak način, kar otroci večinoma tudi upoštevajo, doma pa večkrat prihaja do drugačne situacije, saj smo doma starši čustveno vpleteni, pogosto prežeti z različnimi skrbmi, utrujeni. Prav je, da poznamo načine, da smo zgled in da znamo biti trdni in vztrajni pri tistem, kar pričakujemo od otroka. Tako se bo otrok naučil, kaj je prav in kaj narobe, kaj je sprejemljivo za naš planet in kaj ne. Naučil se bo dolžnosti, potrpežljivosti in vztrajnosti. Konflikti se glede na starost seveda razlikujejo. Od prvega do tretjega leta so otroci bolj ali manj individualisti in stvar, ki jo delajo ali so si jo zamislili, hočejo zase. Tu razen glasnega kričanja ali joka ni druge oblike komunikacije, temveč največkrat vidimo sliko, kako dva otroka držita isto stvar in si jo pulita iz rok. Pri otrocih, starih od tri do šest let, pa so konflikti večkrat bolj verbalni in se tičejo odnosov med njimi.

Po opažanjih so nekatere razlike med konflikti med fanti in dekletih. Pri fantih večkrat prihaja bolj do fizičnih konfliktov (je kdo koga porinil, odrinil), pri dekletih pa so konflikti bolj verbalni (trenutno peroča tema je prijateljstvo).

Kar se tiče literature o vlogi odraslega v konfliktih, veliko piše v knjigah Marije Montessori Srkajoči um in Skrivnost otroštva, o tem pa je veliko pisal tudi Bogdan Žorž v knjigi Vzgoja za svobodo. Več ali manj pa oba avtorja govorita o jasnem postavljanju meja, otrokovih dolžnostih in vzgoji za mir.

Konflikti so del življenja od malih nog do našega konca. Način, s kakšnim se bomo z njimi spopadali, pa je nam lasten. Vzgajajmo za mir in dobro komunikacijo!

Janja Burjek

Eva B. ✨ 3 leta

DELO NAŠIH ROK

obisk picerije

V mesecu maju smo dobili nepričakovano vabilo, da pogledamo, kako se pečejo pice. Povabila nas je mamica Ite Bibi.

Na tako zelo privlačno vabilo smo se željno odzvali. Želeli sva, da je to dogodek za celotno skupino, zato smo se dogovorili za obisk še v istem mesecu.

V piceriji Foculus so nas lepo sprejeli. Pri vratih nas je pričakal natakár in nas pospremil do miz. Takoj smo bili postreženi s sokom (nekateri tudi s kavico), nato je prišel picopek in nam razdelil testo. Iz kep testa smo poizkušali oblikovati pice. Ugotovili smo, da je za to potrebno kar nekaj spretnosti). Po naših bolj ali manj uspešnih poizkusih priprave pice smo si v živo ogledali, kako se tej stvari streže. V prostoru, namenjenemu pripravi in peki pic, smo z odprtimi usti opazovali, kako visoko lahko poleti testo, in začutili toploto peči. Vanjo smo lahko tudi pokukali.

Z velikim apetitom in navdušenjem smo pojedli tople pice. Poleg tega pa smo imeli na razpolago še veliko različnega sadja.

Otroci Rdeče sobe so neizmerno uživali. Počutili smo se kot prav posebni gostje tistega dne. V zahvalo smo osebju zapeli in zaplesali.

Tina in Urška (vzgojiteljici Rdeče sobe)

IZ OTROŠKIH UST

»Mia, ali ti veš, kdo je tvoj zavetnik?«
»Urška (op. vzgojiteljica).«
»Ne, Mia, ampak Devica Marija.«
»Ne, mami, ampak Jezus!«

Jaka: »Pavlina, kakšna žival si ti?«
Vzgojiteljica Pavlina: »Ne vem, Jaka, kaj misliš.«
Jaka: »Taka žival po srcu. Jaz sem vodnar, mami je ...«
Vzgojiteljica Pavlina: »Aha, po horoskopu!«
Laura: »Jaz sem pa po teleskopu samorog!«

Po dolgem sprehodu Samo komentira:
»Danes pa mora biti molitev bolj kratka,
ker sem že zelo lačen!«

Popoldanska malica, vzgojiteljica prinese na
mizo jogurte 0,5 l.
Laura: »Pavlina, a danes pa ne bomo imeli
tistega ta dolgega jogurta?« (op. embalaža 1 l)

Vzgojiteljica Katarina in Mattia si
obuvata copate in se pogovarjata, kje
je Mattieva sestra Anita.
Vzgojiteljica Katarina: »Moja, moja
Anita.«
Mattia: »No! Moja, moja Katarina.«

Laura: »Kdaj bo ura petnajst do štirih?«
Katarina: »Precej kmalu.«
Nato gre Laura do vzgojiteljice Janje in
jo vpraša: »Kdaj bo ura 'precej kmalu'?«

V kuhinji pred popoldansko malico.
Marko Š. gre iskat posodo, pomito
od kosila, ter vpraša Ksenijo: »Ali si ti
vso noč pomivala, da si že končala?«

Urh si skuša zatlačiti majico v hlače,
vendar mu ne gre.
Urh: »Metod, mi lahko zahlačiš majico?«

Očka: Ko sem v petek zjutraj deklici vprašal, kako
bo sv. Miklavž vedel, kam naj pride, kje je vrtec
(ker v mojega ni nikoli prišel), mi je Hana brez
obotavljanja povedala, da je to Angelin vrtec in sv.
Angela, ki je direktorica vrtca, mu bo pokazala pot,
ker je tudi ona v nebesih in se poznata.

Otroci popoldne odha-
jajo domov, po njih prihajajo
starši. Marko J. opazi, da je
vedno manj otrok v sobi
in reče: »Počasi zmanjkuje
otrok.«

Andraž gleda knjigo o Janku in Metki. Gleda
sliko sladkorne hišice. »Mami, jaz bi pa tako
čisto majhno hišico pojedel.« Mami reče:
»Take hišice so samo v pravljicah.«
Mami: »Kaj pa če bi prišla čarovnica ven?«
Andraž pa se ne da motiti in nadaljuje: »Pa
čarovnico bi tudi pojedel.«

Doma zvečer zmolimo, se umirimo in ugasnemo
luč, eden izmed otrok pa kljub temi še vedno hodi
po zgornjem delu pograda. Spodrsne mu in ploskne
po tleh. V sobi zavlada panika, prižgemo luč, oba
starša pritečeva, na tleh pa nepremično leži Andraž z
zaprtimi očmi. Zdi se čudno; z glavo ni udaril, slišalo
se je, da je padel na roke in noge.
Na naše klice se ne odziva, oče prinese vodo, da bi
ga osvežil ali zbudil iz nezavesti. Po enominutnem
rukanju, na naše prigovarjanje, naj se oglasi, počasi
odpre oči in mirno ter resno reče: »Ne morem povedat,
ker sem umrl.«

Pavlina – angleško govoreča
vzgojiteljica – pride v zeleno
sobo.
Tadej S.: »Pavlina je prišla.
Pojdi z njo na angleščino, s.
Cirila.«

Luka M. pri kosilu: »Meni bi bilo najbolj
všeč, če bi bil ves svet iz solate in kumaric.«

Marko J. ves navdušen kaže, kako je pri
pisanju zvitka prišel že do številke 64.
Marko: »Jaz bom delal svoj zavitek.«

Ko se je zunaj že shladilo, Brina reče
vzgojiteljici: »A veš, kaj imam pa jaz?
Brezdolgi rokavnik.«

Pia G. razlaga vzgojitelju Metodu:
»A veš, da gremo mi na morje v
Bohinj. Tam plavamo.«

Filip: »A zdaj glemo v telovadnico?«
Vzgojiteljica: »Ja. Ali boš tam
tekkel?«
Filip: »Ja!« nato pa doda: »Dajmo,
Filip, dajmo, Filip!«

Tinkara: »Pri nas bomo imeli mivkovnik, ne peskovnik. V njem bo mivka.«

Marko J. ves navdušen kaže, kako je pri pisanju zvitka prišel že do številke 64.
Marko: »Jaz bom delal svoj zavitek.«

Mia pokaže Filipu morskega psa in reče: »To je morski McQueen.«

Ko smo bili združeni vijolična in zelena soba, Andrej v zeleni sobi dela z rjavimi kvadri in roza kockami. Ko konča, želi pospraviti, a pred omaro dela deklica s kitkami (op. Eliana). V zagati pride do vzgojiteljice Martine in reče: »Ne morem pospraviti, ker una gospa še ni končala svojega dela.«

Peter V.: »Enkrat smo z babico kekse pekli, pol pa so nekaj časa stali, potem pa smo jih naredili in so bili dobri kot pes!«

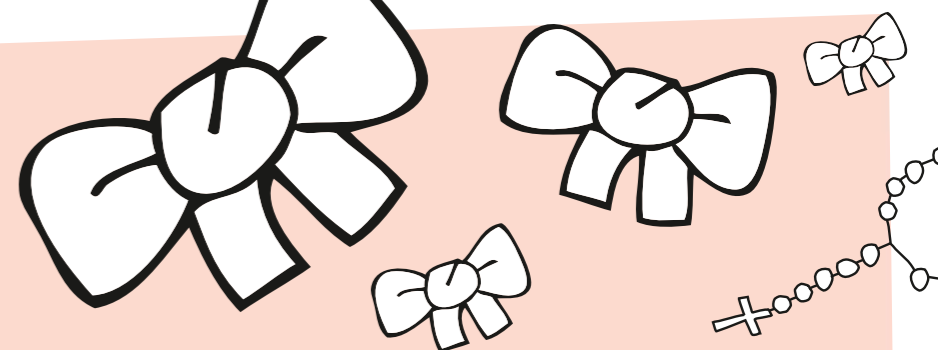
Po kosilu.
S. Andreja: »Nuša, si se umila okrog ust?«
Nuša: »Ne, saj sem se polizala!«

Na črti.
Vzgojiteljica Neža: »Otroci, vprašajte vzgojiteljico Saro, kako se po špansko reče kača.«
Vzgojiteljica Sara: »Serpiente.«
Luka (ogorčeno): »Ampak jaz ne razumem angleško!«

V atriju Tadej S. postavlja apostole okrog mize za zadnjo večerjo in pri tem komentira: »S. Cirila, a veš, ta prt je zato, da ne bodo popackali mize. No, bomo videli, če jo bodo kaj popackali. Če bodo popackali mizo, jo bo moral pa Jezus pobrisati.« Nato začne pripravljati mizo za zadnjo večerjo – material, ki je posebej pripravljen za to. Ko konča, začne stvari pospravljati in si zraven poje: »Pospravljamo, pospravljamo ...« kot pojemo v sobi, ko želimo otroke opomniti, da zaključijo svoje delo.

ČESTITKE

★ Vzgojiteljicama Emi Benec Čuk in Pavlini Zrimšek ob poroki ★

★ Družini Pogačar ob rojstvu Anžeta ★

★ Družini Paternoster ob rojstvu Ajde ★

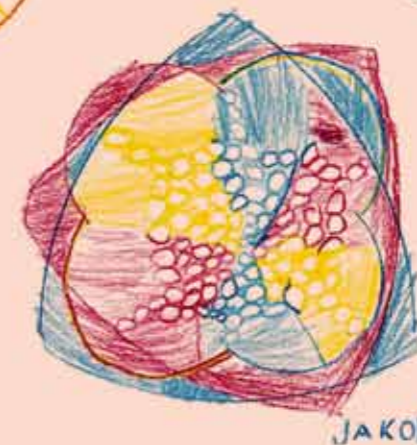
★ Družini Hrast ob rojstvu Lenarta ★

★ Družini Čepon ob rojstvu Tobija ★

★ Družini Strajnar ob rojstvu Teje ★

★ Družini Avanzo ob rojstvu Agate ★

★ Vzgojitelju Metodu Emeršiču in vzgojiteljicam Urški Slakan, Emi Benec Čuk, Anji Nidorfer in Janji Burjek ob uspešnem zaključku izobraževanja v Katehezi Dobrega pastirja za obdobje od 3 do 6 let ★

Nika ☆ 4,5 let
Mila ☆ 4,5 let
Jakob ☆ 5,5 let

ZAHVALE

HVALA s. Zorici Blagotinšek za petletno predano služenje vrtcu v službi ravnateljice.
HVALA sestram uršulinkam, ki molijo za posamezno družino iz Angelinega vrtca in nanjo kličejo Božjega blagoslova.
HVALA vsem vzgojiteljem, ki vsakodnevno stopajo med otroke in jim z veliko ljubeznijo pomagajo pri doseganju samostojnosti in odkrivanju lepote sveta in življenja.

SKLAD IZAK in BOTRSTVO

Iz dobredelnega sklada Izak pomagamo družinam, ki se znajdejo v težjih finančnih situacijah, pri plačevanju stroškov vrtca za prehodni čas. V zadnjem času imamo več prošenj za pomoč, zato se vam za vsak denarni dar že vnaprej najlepše zahvaljujemo.
TRR: SI56 2900 0005 0424 822
Kdor bi mogel in želel pomagati tem družinam pri rednem pokrivanju stroškov vrtca, lahko postane tudi njihov boter. Svojo pripravljenost sporočite ravnateljici vrtca.

IZ ROK V ROKE

Spomladansko akcijo medsebojne delitve bomo imeli v četrtek, 16. in v petek, 17. aprila 2015.

OGLASNA DESKA DELITVE in MOLITVE

V garderobi vrtca imamo posebno oglasno desko z namenom, da ustvarjamo prostor delitve, menjave in medsebojne pomoči. Podarim - vzamem - zamenjam - prodam - kupim. Temu smo v zadnjem času dodali tudi prostor za molitvene namene: v molitev priporočam.

V jaslih in vrtcu nam pride prav:

- manjši predmeti za skrivnostno vrečo (prepoznavanje na otip)
- manjši predmeti, ki na zelo realen način predstavljajo nek predmet, osebo, žival
- predmeti in slike z različnih kontinentov
- slike iz narave ali lepe ilustracije
- manjši leseni in kovinski predmeti za loščenje
- kozmetični in papirnati robčki
- prozorne škatlice od čokoladnih bonbonov (Ferrero rocher)
- žebli in kosi lesa za zabijanje žebeljev
- papir različnih barv in trdot
- poganjalci, kolesa, ki jih ne potrebujete več

ALI STE VEDELI

da je vsaka skupina povezana z eno skupino v drugem katoliškem vrtcu?

da je naš vrtec 4. januarja 2015 praznoval svoj 13. rojstni dan?

da so z letošnjim šolskim letom prišli v naš vrtec otroci iz 18 novih družin?

da smo 21. novembra po vseh šolah in vrtcih v Sloveniji imeli tradicionalni slovenski zajtrk: kruh, maslo, med, mleko in jabolko?

da bo našemu vrtcu podeljen certifikat vrtca montessori Združenja montessori Slovenije?

Marko Š. ✨ 5,5 leta

"... saj tako dela
ljubljenem. "

Mama

(Sr. Angela)

Paola ☆ 5,5 let

